

Obsah

Proč čtu ŠUP

Kronika

Tábor	3
Táborové hlášky	24
Kamzičí puťák – Veľká Fatra	26
Podzimní voda – Vltava	35
Družinovka – Stegosauri a nováčci ..	40
Podzimní sraz – Kácov	41
Podzimní tábor – Holostřevy	43
Družinová výprava – Liščata	49
Pracovní akce – Malčice	50
Guláš Mikuláš s Ginkgem	52

Ze ŠUPlíku

Vodácké názvosloví – kvíz	39
---------------------------------	----

NášUP

Šifra – Hobitův jídelníček, Stromová ..	54
Šifra – Bájné bytosti	55

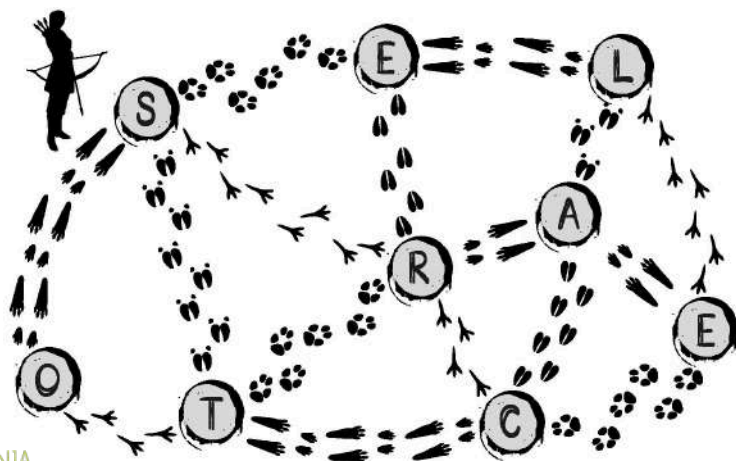

Bilbo Pytlík

„V ŠUPu se vždy dozvím, kde se nachází poklad, pro nějž se mohu vypravit.“

Šifra – Stopovací

Řešením je jednoslovné heslo – podstatné jméno (zdroj: www.cryptomania.cz)

Tábor

1.–23. 7. 2023

1. den

Zápis z prvního dne opět chybí, ale co se dělo se dá asi zhruba odhadnout. Ráno jsme se mohli sejít o dvacet minut později, než normálně, jelikož se trasa Praha - Kaplice zrychlila o dvacet minut. Čas příjezdu vlaku tak zůstal stejný, ale odjížděli jsme až v 6:21. Na nádraží nepřišel jen Marek, který z rodinných důvodů přijede prý o den později. My jsme se tedy odebrali do vlaku. Bohužel se nám něco pokazilo s místenkami (podrobnosti nevím), a tak jsme jich měli jen pár. Až do Tábora, kde hodně lidí vystupovalo, nás hodně jelo namačkaných jako sardinky na konci vagonu. V Táboře se situace poněkud zklidnila, ale i tak jsme někteří zůstali na chodbičce, naštěstí už prázdnější. Asi v půl devátý jsme konečně doje-

li do Kaplice a mohli vlak opustit. Nějak jsme se posbírali a vyrazili na tábořiště. Cestou se chvíli četlo, jinak cesta probíhala docela rychle. Na tábořišti už na nás čekal Jírovec a plná dodávka věcí. Začali jsme tedy nosit, ale hned to bylo hotové. No a poté už se klasicky začala stavět týpka. Naštěstí nepršelo. Postele jsme letos první den nestavěli, stejně jako lininy. Zato jsme ještě vynosili všechno jídlo, které nakoupili Krteček s Pupkem. Jak se ukázalo, bylo ho dost málo a během tábora bylo potřeba dost věcí dokupovat. Potom proběhla Mrkvina hra na rozřazení do týmů. Když už jsme byli dost utahaní, upekli jsme si k večeři špekáčky, doklidili materiál a jídlo z louky nějak provizorně pod plachty a šli spát. Během noci trochu pršelo - poprvé a naposledy pro příští týden a půl.

Vtip

Fotky odsud: Vtip

Některá týpí jsme stavěli snad napotřetí

První dny tábora

2. den

Říkáme si pravidla tábora.

Někdo: „Pozor, ještě nemáme semafor!“

Mrkev: „Takže když jdete na latrínu, tak budete ječet.“

Po chvíli: „Můžete to teda udělat i tak, že budete ječet celou dobu, co budete sedět na latríně.“

Petra

3. den

Z poznámek Petry lze usoudit, že dopoledne se (jak jinak), pracovalo. Bylo toho potřeba docela dost - postavit přehrádku, dodělat kuchyni, stožár... Po obědě, ke kterému byl asi kuskus, se pak hrála hra v muldičkách. Organizovala ji Petra a byla tematická k legendě. Spočívala vlastně v tom, že týmy měly zjistit, jak jednou trpaslíci na ponících za sebou a jaké mají kapuce. Na stromech pak byly indicie, které jim s tím měly pomoci. Mimo to se ale v poli pohybovaly 'kapky deště'

(Tygři a Rohlíci), kteří když někoho chytili, tak se musel jít oživit a cestou opakovat nějakou zadanou větu. Zde jsme byli v rolich chytačů poněkud kreativní a vymysleli mnoho tematických vět typu: 'Gandalf má ohlou hůl', 'Bilbo má malej pytlík', 'Dwalin je starší, než Stalin'... Po hře se opět pracovalo a večer si někteří na sportovce zahráli fotbal. Po večeri se pak ve sněmáku hrálo Palermo.

Homér: „Marek tady teď dělá alimenty... teda jak se to jmenuje... alibi.“

Tonda: „Já si myslím, že je to Pupek, protože nedávno vyšel z vězení. Podívejte, jak je ostrihaný.“

Nakonec palermo vyhrál Pavián, jeden z vrahů. Druhý vrah Api byl odsouzen těsně před koncem, načež Pavián dokázal oblafnout a přesvědčit zbytek přeživších. Do karet mu asi hrálo to, že katány Marek nevěděl, že může říct, že je katány.

Petra koncept zápisu, rozepsal Vtip

4.den

Bavíme se o tom, že už příště nebudeme kupovat petržel.

Mrkev: „A nechcete koupit černý kořen? To je zajímavá zelenina.“

Vinyl: „Já ti tady vykopu nějaké černej kořen...“

Tygři se dohadují o tom, jakým způsobem se rozdělí do služby. Už padlo mnoho variant. Jedna z nich je rozdělit se na dvě skupiny po třech a po čtyřech. Někdo něco poznamenal.

Někdo: „To nebylo úplně taktní.“

Vtip: „A jaký to byl takt? Třítygrový, nebo čtyřtygrový?“

Petra

5. den

Ráno jsme se probudili, snědli jsme rohlíky k snídani a pak jsme hráli hru na stavění bunkrů. Vyhrali zelení (neférově). Pak jsme měli oběd a hrátku za klíč, vyhráli zelení a bílí - neférově (*Otázka za zlatého blů-*

dišťáka: jestliže zelení a bílí dle Kaštanova zápisu vyhrávali hry neférově, v jakém týmu byl letos na táboře Kaštan? Své odpovědi můžete psát na honza@boha.cz do příštího tábora. Nejvtipnější správná odpověď bude odměněna, pozn. Vtip). Pak jsme stavěli domečky na krásu a vyhráli jsme my (*samozřejmě férově, pozn. Vtip*). Poté byla večere (polívka) a teď prší.

Kaštan

6. den

Zápis ze šestého dne opět chybí (a přitom se každý den na nástupu někdo na psaní ŠUPu hlásil. Příště by to chtělo důsledněji kontrolovat, zda dotyčný zájemce zápis opravdu napíše). Každopádně - podle legendy dnes týmy hrály hru na hádanky, které jim zadal Glum (resp. Petra). Aby to nebylo tak jednoduché, musely si pro ně chodit na různá stanoviště a přitom se vyhýbat zlým skřetům (tedy Tygrům). Po této hře byly tuším praxe. Po obědě se pak hrála hra v režii 100nožky. Spočívala

Někteří už odpadají

v tom, že u kamenných věží bylo na stro-
mech asi 30 papírů. Každý vás tématicky
někam nasměroval a cílem bylo dojít k to-
mu poslednímu. Podle indicií na papíře se
dalo odhadnout, kam se vydat dál. Po tē-
to hře se pravděpodobně opět hrál fotbal
či vybika. Večer se pak klasicky sedělo ve
sněmáku.

Vtip

7. den

Ke snídani jsme dělali krupičku. Po ná-
stupu byla Kristiánova hra na téma oheň.
Já mezitím pletl turbánek. Potom jsme
smažili rízky, takže mi zbytek programu
utekl. Po poledňáku jsme s Kaštanem vůli-
li. Pak jsme šli s Johnnym střílet do muldi-
ček. K večeri byly chleby. Poté jsem se já šel
projít na Těčko.

Api

8. den

Den jsme začali hrou na kočku a myš.
A ke snídani byla pohanka. Následně byl
nástup a čertem na slavnostní oheň je Líza,

Kuba, Pampeliška atd. (to všechno je jeden
člověk). Následovalo týmové IQ-0. Potom
se hrála hra v muldičkách, kde Krtek hrál
na flétnu a my se snažili k němu přiblížit.
K obědu byly borůvkové knedle. Potom
byly praxe. K večeri byl těstovinový salát.
A při slavnostňáku sekera (*zápis zde končí,
nicméně sekeru se tuším že Paviánovi podařilo
shodit z kolíku a vysloužit si tak jednosměrnou
letenku do přehrádky, pozn. Vtip*)

Poník

9. den

V poslavnostňákovém dni vstáváme já
a Pepík ve 4:30 (táborového času) a jde-
me za křížek na borůvky. Zde jsou někte-
ré hlášky:

Slyšíme divný zvuk motoru.

Pepík: „Já se bojím.“

já: „Čeho prosimtě? Že to je atomovka?“

Pepík: „Ne, UFO.“

...po chvíli přiletí paraglide s motorem.

Pak je snídane (chleby), nástup, pak praxe.
My jsme byli na zdravotvědě a bylo to su-

Mrkev čte rozsudek

Následuje výkon trestu

per. Pak k obědu výborné brambory s mrkví. Pak velká hra o klíč v muldičkách - vyhrál tým Pytlíci. Pak svačina, Paviánova hra, večere a časem večerka. Dobrou noc přeje Kaštan.

Kaštan

10. den - družinovy

a) Kamzíci a Ptakopysci

10. den:

10. den začínal jako zcela normální táborový den. Pro mě (a možná i pro další jedince), přišel zvrát, když bylo na nástupu řečeno, že se jde na družinovy. A jakmile přišla nabídka o této události referovat, rozhodl jsem se toho zhostit. Ale teď už k věci: po pečlivém balení jsme byli připraveni k odchodu. Jen jsme seděli na lavičkách a za tu dobu se čerstvě mlčící Kaštan stihl prořeknout. Následně jsme se vydali na cestu. Při cestě se zjistilo, že disponujeme mnohem větším počtem jídla, než se předpokládalo. Příčinou tohoto překva-

pení byl fakt, že se Kaštan před odchodem vydal na loupeživou výpravu (*ale jak jsme se později dozvěděli od Vinyly, všechny tím zcela zachránil. Jídlo prý bylo špatně napočítané, a i tak ho bylo málo pozn. Vtip.*)

Zde je výpis: +1 balení těstovin, +1 balení klobás, +4 cibule. Prošli jsme obcí Silniční domky. Vlezli jsme do lesa a hodinu jsme hledali vhodné místo, kde by se dalo naobědvat a trochu posedět. Jako ideální lokace pro všechny činnosti byla prohlášena louka s několika balíky. Když jsme zde strávili asi 1,5 hodiny, rozhodli jsme se vyrazit směr Zátůň. V Zátóni jsme se stavili na pauzu v jakémsi pofiderním občerstvení u vody. Zde jsme strávili další 1,5 hodiny. Dokopali jsme se k odchodu na místo táboření. Proplétali jsme se zákoutími obce Svěráz. Došli jsme na místo táboření, uvařili miláno a šli spát.

11. den:

Ráno následujícího dne jsme se všichni probudili (někteří dříve, někteří pozdě-

ji...), nasnídali se a čekali jsme 1,5 hodiny, než se Vinyl s Mrkví odhodlali k zabalení. Při této příležitosti přišel Vinyl se zajímavým nápadem. Prý by rád šel do tábora sám, takže bychom mohli jet s Mrkví busem. Jízdenky by nám z části zaplatila oddílová pokladna a část bychom si hrádlili sami. Všichni (až na Kaštana a Mrkev) tento nápad přijali s nadšením. Nakonec Mrkev svoje stanovisko přehodnotila, ale s jednou podmínkou, že se ve Svěrázi podívá, za jak dlouho spoj jede a jak reálné je ho stihnout. Ve Svěrázi naše naděje uhasly, jelikož spoj jel již za 47 minut ze Zátoně a stihnout ho je prakticky nemožné. Byli jsme tedy vystaveni tomu, že se budeme muset do tábora dotrmáčet pěšky. Za 3 hodiny jsme se rozhodli, že je čas oběda, a tak jsme se na chvíli utábořili pod mostem u nějakého campu. Poté, co jsme se najedli, vyrazili jsme směr camp, kde jsme si načerpali pitnou vodu a někteří si zde koupili točenou zmrzlinu. Poté jsme s pár zastávkami došli přes Přídolí až do tábora.

Pepa

b) Stegosauri - dodá Pavián
(evidentně nedodal, pozn. redakce)

c) Tygři

10. den:

Naši táborovou družinovku od samého začátku plánování provázelo mnoho nápadů, které jsme pak postupně zavrhovali. Nejdříve jsme chtěli jet přepadnout Ginkgo a vrátit jim ránu, kterou nám loni zasadili. Ale po dlouhých úvahách jsme došli k tomu, že jet kvůli tomu přes celou republiku několika vlaky se nám nechce. Tato varianta tedy byla zavrhnuta (snad někdy příště), a tak jsme museli vymyslet něco jiného. A právě zde jsme se přestali shodovat. Já jsem prosazoval trasu z Loučovic zpátky (kvůli Tatouchově doporučení a několika zajímavostem, jako například oborou s bizony, které bychom cestou potkali), zatímco většina ostatních chtěla jít do Krumlova nakupovat. Musím říct, že jejich prvotní plány (typu „do Krumlova busem, tam nákup v Kauflandu a zpátky opět busem, nebo pěšky 3 km k rybníku Cikán“),

Fotky odsud: 100nožka

Cesta za pokladem

Gandalf a jeho vous

mě poměrně rozladily, ale nakonec jsme se dohodli na slušném kompromisu. Tak tedy, v pondělí ráno po nástupu a zabalení batohů můžeme vyrazit. Hned na začátku za sebou necháváme Apiho, kterého Puppek kamsi odvádí. Poté jdeme přes Těčko do Přídolí. Hned na kraji vesnice v aleji u silnice nacházíme krásné třešně. Proto se rozhodujeme zde zastavit a strom důkladně prozkoumat.

Po prohlídce vyrážíme dál. Zastávku v obchodě raději pominu, za zmínku však stojí lehké zabloudění kousek za Přídolí. Díky němu jsme ale objevili několik hezkých mezí, o kterých jsem minimálně já dosud nevěděl. To už jsme ale byli na kraji Českého Krumlova, kde jsme pro změnu zaútočili na strom višní. Poté jsme došli k Vltavě, kde jsme se naobédvali a já tam blblul na jezu. Mezitím však někdo vymyslel, že ty 2 km ke Kauflandu pojedeme autobusem. Tak jsme se tedy odebrali na zastávku a užili si mírné zmatkování ohledně nástupu do autobusu. Nakonec se ale povedlo, a tak za chvíli vystupuje-

me v Domoradicích, dosti hrozné obchodní zóně s několika supermarkety. Zatímco většina nakupovala kraviny (soudě podle poloviny plného košíku se kterým se vytasili), já jsem jim hlídal batohy. Musím říct, že byli celkem rychlí, čekal jsem, že půlhodina jim stačit nebude. Poté jsme se samozřejmě prohodili a já si taky pár věcí koupil. Když měli všichni všeho dost (respektive až moc), vyrazili jsme směrem ku Kleti. Během jedné z četných zastávek na mapování a pití se mi povedlo upustit mobil na silnici a totálně mu rozbít displej. Když si vzpomenu, jak jsem ještě nedávno říkal, že vydrží skoro všechno... Každopádně, rozpraskaný displej pořád na funkčnosti moc neubírá.

Vystoupali jsme na rozcestí U Modrého obrazu, kde jsme podle plánu chtěli někde spát. Na rozcestí však stál kamión plný dřeva i s obsluhou. To nám trochu zkomplikovalo plány, a to ještě neříkám, že chvíli i dost přšelo. Navíc jsme potřebovali doplnit vodu, která byla, asi v důsledku deště, dost rozbahněná. Nakonec ale všechno nějak dopadlo, a tak jsme se odebrali kus za vrchol kopce Granátník, kde jsme se v lese plném kamenů (nicméně rovném, tímto taky děkuji Užovi s Marinem, kteří to tam šli jako první prozkoumat), nějak utábořili. Po dostavění tropik už byla dost tma a hlavně silný vítr. Především ten druhý fakt za nás rozhodl, že si Miláno neuvaříme teď, ale až zítra někde cestou. Opravdu jsme se totiž báli, že v tomto větru by suchý smrkový les mohl snadno chytit. K večeri

Maďalova sekera - širočina

jsme si tedy dali chleby původně určené na úterní oběd. Potom jsme se již odebrali spát (já hlavně, jelikož mám v plánu jít zítřka na východ slunce na nedalekou rozhlednu na Granátník).

11. den:

Vstávám v 4:50 normálního času (tedy ve 3:50 táborového). Kupodivu ani není zima. Rychle se oblékám a vyrážím. Podle norské předpovědi počasí (yr.no) má slunce vycházet v 5:11 (normálního času). S pomyšlením, že alespoň v tomhle by ještě tahle předpověď mohla mít pravdu, přidávám do kroku. Cesta vede skrz několik pasek plných mokré trávy a ostružin. Taktéž cestou potkávám dvě srnky, které jsem vyplašil ze spánku poblíž

cesty. Asi 4 minuty před východem slunce už ale přicházím k samotné rozhledně. Rozhledna je asi 5 metrů vysoká a je ze dřeva. Teď je na ní ale, prý z bezpečnostních důvodů, vstup zakázán. Nebezpečně na první pohled vůbec nevypadá. Po uvážení, že je celkem nízká a že už jsem přece vstal, nakonec lezu nahoru. Výhled je z ní pěkný, jen škoda toho oparu a mlhy na východě. Teď už jen zbývá počkat pár minut. Je 5:11 a nikde není nic vidět. Po pár minutách se ale na východě začnou objevovat první červánky a chvíli po nich začíná z mlhy vykukovat i samotný kotouč slunce. Pohled to je, navzdory mlze, krásný. Fotím nějaké fotky a pak už jen pozoruji slunce, jak stoupá stále výš a výš.

Fotbal na táboře

S Tygry se s oblibou střílíme v muldičkách vyrobenými luky

Po asi půl hodině pozorování se vracím zpět na naše tábořiště, kde samozřejmě všichni ještě spí. Vstávat se mi je podaří přemluvit až nějak po sedmé. Posléze jsem se dozvěděl, proč nechtěli vstávat - stříhali večer Užovi/y vlasy a spát šli chvíli před tím, než jsem já vstával. Všichni již ale vstali, a tak jsme se mohli společně nasnídat a vyrazit. Hned na začátku se ukázalo, že za včerejší "rozbahněnou" vodu

nemohl déšť, dnes ráno byla úplně stejná. Většina se jí bála, já jí pil a zatím žiju. Po zastávce jsme vyrazili po červené směrem k malé vsi Kokotín. Byť to byla zacházka, tohle jsme si nemohli nechat ujít. Bylo to tam celkem nezajímavý, ale docela nás pobavil KČT, který na rozcestník mimo jiné přidělal značku "Pičín - 188 km". Obohacení o nevšední podívanou jsme mohli vyrazit směrem ku Zlaté Koruně.

Než jsme tam došli, vedro se na nás podepsalo, a tak jsme se tam všichni rádi zastavili u řeky. Já s Marinem jsme šli blbnout pod jez, po chvíli se přidali i Už s Lukášem. Bart si prý myslela, že jsme se tam všichni utopili a že bude muset jít do tábora jít sama. Samotný jez ale nebezpečný našťastí nebyl, přes korunu teklo dost málo vody (hodně teklo retardérkou a do MVE) a varování taky nikde žádné. Po asi hodině jsme už ale byli nuceni vyrazit dál. Následující cesta byla dost nezajímavá - převážně po polních cestách a hrozné vedro. Za zmínku ale stojí jakýsi podvodník vydávající se za zaměst-

Zahrály si s námi i návštěvy - Brouk...

nance O2, který se ze mně snažil přes telefon vymámit nějaké údaje. Byl pěkně vlezlej - Už na něj chtěl začít rvát, to se mi ale nechťelo, a tak jsem mu (teda jako tomu podvodníkovi, ne Užovi) jen našťvaně řekl, ať si jde podvádět někoho jinýho. Teď zpětně mě mrzí, že jsem Uže nenechal ho pořádně seřvat.

Nicméně, kus za Mirkovicemi jsme slezli k potoku a šli vařit miláno. Bart šla napřed do tábora, zatímco my se chladili v potoce a vařili miláno. Povedlo se nám dobře, jen mně se při vaření povedlo si dvakrát sednout do toho stejného mraveniště. Poté jsme již ale vyrazili směrem do tábora, se zbytkem milána v kotlíku, kam jsme po

... a Johnny. V muldičkách to bylo jinačí kafe než na Folimance!

Našli jsme mládě, už jsem bohužel zapoměla, čeho. Jeho ptačí maminka ho nakonec pískáním - povzbuzováním dokázala přesvědčit, aby odhopkalo do bezpečí oplocenky. Ale bylo to napínavé.

necelé třičtvrtě hodině došli. Na naše miláno se hned vrhli hladoví Kamzíci. Potom už byla jen večere a večerka. Přes svoji počáteční skepsi z návštěvy obchodní zóny Krumlov hodnotím naši družinovku za poměrně úspěšnou.

Vtip

12. den

Po Maďalově budičku byla Pupkova rozcvička - běh na Klepeto, kde jsme se někteří osvěžili omylným šlápnutím do vody a poté si všichni opláchli obličej vodou a běželi ke věžím, kde se dostávali přes hrazdu a pak dělali shyby na kruzích. Poté jsme běželi zpět do tábora. Chvilí jsme měli volno, když nás svolala služba signálem, že je jídlo a zjistili jsme, že jsou jáhly. Po chutné snídani Vinyl spískal nástup, ale předtím zjistil, že někdo přerázl provázek, takže nástup byl o půl hodiny později a Říša se už zase vykecával. Po nástupu byl mokrá program Tondy (Stegíka). Když skončil mokrá program, byly rukodělky - pro slepé, jako je Kaštan, fakt skvělý výběr. Na výběr bylo:

dřevo, bible, lukostřelba a prusíkování, nakonec si vybral to poslední, jako já. Mně to šlo nahoru v pohodě až na pár záseků, které nastávaly většinou až cestou dolů. Kaštan měl mírné problémy při slepotě, ten velký nastával až cestou dolů (moc se utáhl prusík). Kaštanův názor: „Nebylo to úplně příjemné, já jsem nevěděl, jak jsem vysoko a radši jsem to ani vědět nechtěl, tak jsem doufal, že tam za mnou někdo vyleze. Pak tam za mnou vylezl Pupek a pak to bylo tak akorát.“ Pro jistotu jsme šli hrát Petanque, vyhrál Pupek s Kaštanem. Poté byl oběd. Po obědě byla Mrkvina hra o klíč, kde jsme plnili úkoly a posouvali jsme se po poli. Vincent nosil týpiovku Kláru a já nesměl sedět. Vyhrál Tonda tým a na zbytek se nepamatuju.

Kuba Marek

13. den

Dnes je konečně clasněji a zataženo. Po Maďalově budičku následovala Paviánova rozcvička, která byla některými tak vyhrocena, až skončili v přehrádce. K snídani

byla strašně žmolkovitě-kejdovitá krupička od Užovy služby. Sice byla docela hnusná, ale zase jí byl plný hrnec. Po snídani byl nástup, kde probíhal (jako obvykle) diskuzní kroužek s Říšovými dotazy na jedné straně a nějakými odpověďmi od rádců na straně druhé.

Říša se hlásí.

Tatouch: „Televizní diskuze, co tam máme dnes?“

Říša: „Ehm, já jsem se chtěl zeptat... když jako... jak to bude... jestli můžeme... teda vlastně nic.“

V podobném duchu se nese většina nástupů na letošním táboře. Většinu to ale docela baví. Po nástupu byl mokrý program, který byl ale taky dost vyhrocen. Hned poté následovaly rukodělné praxe. Taky bylo potřeba dodělat liningy a postele v týpkách pro Stegosaury, kteří dnes přijedou. Půlka lidí, kteří to měli dělat, se ale tradičně převážně ulejšala. K obědu byla ale moc dobrá čína, jen ta rejže byla dost nedovařená. Po prodlouženém poledňáku se hrála Bartina hra s nějakými jazykolamy. Mezi-

tím jsem já s Pupkem jel na kole pro batohy Stegosaurů do Kaplice. Když jsme tam přijeli a Pupek jim oznámil, že jim můžeme odvézt každý dva batohy, chvíli se ozývalo jen „můj, můj, já prosím...“. Nakonec se ale Stegosauri dohodli (resp. Krteček to dohodl), že se o zbylé batohy budou střídat. Cestou zpět jsme s Pupkem skejsli na přejezdu, kde projížděl dlouhý vlak se dřevem ze Slovenska, vezoucí ho na pilu v Rakousku, aby následně mohlo být ve Švédsku zpracováno na nábytek, v Německu zabaleno a následně posláno zpět na Slovensko. Cestou zpět jsme pak probírali politiku (skoro vždycky, když se s někým o něčem bavím déle jak 10 minut, nakonec to skončí u politiky). Do tábora jsme přijeli akorát na svačtinu, ke které byly rohlíky a kakao. Po nějaké době přišli Stegosauri, a v táboře tak začala poněkud živější atmosféra. Po večeri se pak odehrálo přivítání nejmenších trpaslíků na cestě za pokladem.

Mrkev: „Nyní jsme se zde sešli, aby i ti nejmenší z vás podepsali smlouvu o provedení práce...“

Táborový petangue (nakonec ho fakt vzali)

Už to bude?!

Poté se ještě odehrála svatba Pupka s Mrkví (čistě z legrace, ani do legendy to moc nezapadalo). Každopádně, legrace u toho opravdu bylo dost. Potom už byla večerka.

Vtip

14. den

Ráno se mi asi poprvé fakt blbě vstávalo, možná to bylo tím, že jsem měl hřídku. Rozcvičku jsem měl já, takže jsme se celkem fajn protáhli a trochu si zaposilovali. K snídani jsme měli asi o třetinu více porce, než bylo třeba, někde došlo k chybné komunikaci a místo 6 balení jsme využili 8.

Po snídani se strhla prstýnková horečka (asi ve třech lidech jsme se rozhodli, že si uděláme prstýnky), ale veškeré počiny byly dočasně přerušeny nástupem. Nástup byl dnes na naše poměry celkem rychlý, a to i přes to, že to byl první nástup pro nově příchozí Stegíky.

Po nástupu děti hrály schovávací hru kolem Činčíkulí (myslím, že vyhrál Vin?)

a my pokračovali v našem prstýnkovém úsilí, ale záhy jsem zjistil, že prstýnec nenacpu ani na malíček a už není kam rozšiřovat, proto jsem se rozhodl, že tvořím radši přívěsek na krk.

K svačině byly všechny zbytky co se nám nashromáždily, můj favorit byly fazole ze včera. Mezi svačinou a obědem byly rukodělnky. Já byl u lukostřelby a pokračoval ve výrobě teď už náhrdelníku. K obědu byly smažáky, které konzistencí silně připomínaly podrážku, ale když se povedlo urvat stravitelně malý kus, chutnaly celkem dobře.

Po poledním klidu každý tým vyráběl tři vory: jeden na krásu, druhý na nosnost a třetí na ohnivou rychlost. Dokončil jsem svůj přívěsek. Hodnocení vorů proběhlo bez ničeho, co by stálo za napsání (myslím, rozhodně si nic nepamatuju).

Po odpolední svačině, kterou přivezly Čocka a Zuzka (jmenuje se tak, že jo?), jsme se šli s Tygry střílet luky do muld. Zaslechl jsem, že děti šly válet sudy, ne-

vím, co si pod tím představit, ani zda to skutečně uskutečnily.

K večeri nám Čočka s Mrkví uvařily čočku s mrkví, bylo to dobré, ale až překvapivě hřebíčkové.

Zpívat do sněmáku jsme dnes šli už za světla!

Podle doktorský nečitelného písma napsal asi Kristián, který se taky neumí podepsat

15. den

Dnes jsme se probudili do krásného, slunečného dne libozvučným budíčkem, po kterém následovala lahodná snídaně. Dopoledne se hrála velká hra za klíč, při které týmy běhaly po muldách a děti si musely pamatovat tvary a obrazce, které potom diktovaly spoluhráči, který je zakresloval na papír. Takto složitý úkol ještě ztěžovali neúprosní chytači, kteří chytali jak zběsilí. Po tak náročné hře jsme se všichni vydali zpátky do tábora a krátce po návratu následoval oběd. Během poledňáku pomalu stoupala a stoupala teplota, až se z dnešního dne stal doposud nejteplejší den letošního roku. Tím pádem jsme lehce poupravili program a místo odpolední hry na jednotlivce jsme hráli hru na týmy, kde týmy házely s vodními balónky a vodou. Takhle zábavná hra se samozřejmě zvrhla v dlouhou a intenzivní vodní bitvu. Bitva probíhala jako každá jiná až do momentu, kdy Paviána napadlo naverbovat

autor - Belén

Památný protlak

Stegosaurý jako jeho osobní gardu. Od té chvíle se prostě postavil doprostřed náměstíčka a kdokoli se k němu chtěl přiblížit, tak byl absolutně sejmут někým z jeho gardy. Během bitvy dorazil Pedro, který nás přijel na pár dní navštívit a lehce nám vypomocť.

Nakonec se vše uklidnilo, všichni se šli převlíct a byla večere. Večer se ještě trochu posedělo u ohně a šlo se spát.

Už

16. den

Dneska ráno byl opět mokrá program. Potom byla hra, která spočívala v tom, že byla dráha na které byly různé hlučné věci a snažili jste se projít bez hluku. To dělал vždy jen jeden člověk, ostatní měli zavázané oči a házeli hadráky. Když hra skončila, byly rukodělnky. Pak byl oběd. Po poledňáku se četl Hobit. Poté byla hra, která spočívala v tom dostat se z Jahodovky na Činčíkulí a po hře byla svačina. A po svačině by-

la vybika. A po vybice byla večere. K večeri bylo miláno.

Matylda

16. den - Vtip

Zápis z 16. dne dlouho nikde nemohl vyplavat - nebyl v táborovém sešitě na ŠUP, ani se k němu nikdo nehlásil. Ke konci tábora jsem proto sepsal náhradní. Nakonec originální zápis vyplaval (měla ho Matylda na extra papíře). Ale když už jsem ten náhradní napsal, tak si můžete níže přečíst 16. den z druhého pohledu...

Hned po nástupu se měla podle harmonogramu hrát moje hra na jednotlivce. Jelikož jsme minulý den (a část noci) byli my Tygři na enigmě, a hru jsem tak nemohl pořádně promyslet, vytvořil jsem překážkovou dráhu. Pointa ale byla v tom, že na ní byla spousta krámů, které dělaly hluk (ešusy na provázcích, vrzající štafle, igelit, větve se suchým listím...) a vedle ní stáli slepí střelci. Hra byla na

čas a za každý zásah od slepého střelce bylo +15 sec. Bylo docela zajímavý sledovat různé strategie. Většina to vzala „zkusit šůšn“ - dráhu prostě rychle proběhla. Většina z nich ale schytala 10+ zásahů. Někteří se ale skutečně plížili a obvykle se tak umístili na prvních místech. Zajímavý byl taky 'běh' Kaštana a Vincenta, kteří měli sounohost. No, celkově byla ale hra docela zdoluhavá (asi 20 závodníků, pro každého cca 2-3 minuty).

Po hře byly rukodělký. Já s Pupkem jsme vzali některé Stegosaurý na 'dobrodružnou výpravu potokem'. Bylo to dost zajímavý, prošli jsme potok až na úroveň Sedlice. Přímo v potoce jsem našel starou tubu od protlaku z roku myslím 1969. Ptali jsme se Tatoucha, jestli si ještě takové tuby pamatuje, ale prý ne.

Odpoledne se pak v režii Mrkve hrála přebíhaná z Jahodovky na Činčíkulí. Myslím, že proběhla v pořádku, jen území prý bylo dost malé. V důsledku toho proběhl pouze Pepík (pro srovnání: co si já pama-

Skřeti - rádcí se chystají nazávěrečnou bitvu. Ano, sluší ti to, Paviáne!

Ještě, že jsme si ty luky vzali, bez nich bychom asi neměli šanci

tuju, obvykle proběhla z každého týmu asi polovina). Pak už jen byla večere (míláno, bohužel jsem si do něj nemohl dát onen protlak z potoka, protože už měl nejlepší léta za sebou). Pak už se tradičně jen zpívalo ve sněmáku.

Vtip

17. den

Zápis z dnešního dne chybí, takže jsem opět ex-post dopsal náhradní zápis (schválně si někdy spočítejte, kolik zápisů dopisuju já, nebo někdo jiný, až po akci. Vážně je takovej problém napsat alespoň pár vět, když jste se k tomu přihlásili?), Doufám teda, že teď zase opět někde nevyplave nějaký originální... Každopádně, dnes se odcházelo spát mimo tábor (v knize se totiž zrovna četlo o porážení Šmaka a to se dalo hezky využít. Mrkev to trefně nazvala „Šmakuládou“). Dopoledne se navzdory dešti odehrá-

la hra, kde týmy konečně uplatnily klíče, jež (nebo jenž??) získávaly celý tábor. Za klíče směnou s kontakty po lese získávaly obálky s informacemi, které se jim budou zítra hodit (v obálkách byly indicie o poloze Barda, lučištníka, který je ochrání před Šmakem). Podle plánu měly týmy na trasu se stanovišti vyrazit až po poledňáku. Naše služba tak kromě kuřete na paprice musela uvařit asi 60 l čaje. Kamna tak již asi od desíti jela non-stop na plné obrátky.

Za zmínku taky stojí spousta kari, kterou se Pavián prostě rozhodl nasypat do skoro hotové omáčky. Dost nás tím naštvál, ale většinu se povedlo odebrat lžící ještě před zamícháním (to zařídil Marino, který náhodou zrovna obejdal v kuchyni. Já jsem mezitím bránil Paviánovi, aby to tam zamíchal, protože se tvářil, že to asi udělá. Mimochodem, náhodou se ke mně dostal zápis z loňského tábora, kde Pavián popisuje, jak se i loni stalo něco podobného). Já si pak řekl, že to přece nevyhodí-

Zkouška sirén... právě proběhla zkouška sirén...

me, a to kari s omáčkou jsem snědl. Bylo mi pak docela blbě. Nakonec ale všechno vyšlo, a tak mohly týmy vyrazit.

V táboře se tak utvořily dvě zdánlivě nekonečné fronty - jedna do kuchyně na nabírání čaje a druhá na latrínu. Když už týmy teda vyrazily, začali jsme postupně vyrážet i my, kteří jsme měli nějaké stanoviště (nejdřív samozřejmě pro čaj a na latrínu, teď už bez fronty). Já jsem měl to poslední, a tak jsem mohl vyrazit až o dost později.

Cestou na svoje místo, kousek za kopcem Hůra (za Brusnickými chalupami), jsem objevil spoustu krásných malin. U mě na stanovišti se pak hrál 6. smysl. Potom přijeli na kolech Pupek s Krtečkem a přivezli pitnou vodu ze Sedlice (pár dní předem jsem jel místo na táboření omrknout a potůček nevypadal hezky). Mezitím jsme ale zjistili, že Petra pro nás čtyři rádce, kteří tam budeme spát (Petra, Mrkev, já, Už), nevzala těstoviny. Rychle jsem si tedy vzal jedno z kol a jel pro ně do tábora. Musím teda říct, že v táboře byl až nechutnej klid.

Cesta zpátky byla pak poněkud do kopce, ale nebylo to nijak strašný. Milána jsme pak uvařili fakt hodně - pro nás čtyři jsme udělali spoustu omáčky a dva balíky těstovin. S velkým, ale fakt velkým, úsilím jsme ho dojedli ještě večer. Potom jsme už šli spát, jelikož bylo asi jedenáct. Spali jsme pod širákem.

Vtip

18. den

Budu psát z pohledu vedoucích, kteří byli v táboře, jelikož včera odešly týmy na závěrečňák, nebo tzv. Šmakuládu, chcete-li. Abych uvedl čtenáře do kontextu, v knize jsme četli o tom, jak trpaslíci a Bilbo začali prozkoumávat Horu, načež jim Šmak uletěl do Jezerního města.

My v táboře jsme měli klid. Dokonce jsme si dovolili doufat, že nebude budiček, ale ráno naše naděje rychle překazil Vinyl, který nám nakráčel do týpka a hbitě nás vzbudil. Kvůli tomu, že nás v táboře bylo

Kohouhev byla pohyblivé oživovací místo

max. 10 a taky kvůli tomu, že jsme předchozí den dostali od Švýcarů v Sedlici vajíčka, rozhodli jsme se k snídani udělat lívance. Začal jsem tedy s přípravou těsta, ale Bart mi to sebrala potom, co jsem řekl, že v receptu, který znám, je psáno, že z bílku se má vyšlehat sníh, což jsem samozřejmě nepožadoval. Dále jsem se k přípravě těsta téměř nedostal, ale Bart se to nakonec celkem povedlo.

Smažili jsme ve stříbrňáku a prvních pár lívanců se zoufale připálilo, ale potom, co se pořádně rozpálil olej, to šlo docela hladce. Nakonec jsme měli výbornou snídani. Příprava trvala ale dost dlouho, a tak několik z nás hned poté vyrazilo připravovat stanoviště. Dnes byly 4 - architektura, 'něco tu nehraje', plížení a nakonec oběd. Na oběd všechny týmy otevřely obálky, které dostaly, ve kterých byly indicie, kde se skrýval Šmak. Když jim správně vyšla louka u Včelínů, tak se rozběhly k místu. Jeden tým se údajně roz-

My se skřetů nebojíme!

běhl na úplně jiné místo, ale nakonec doběhl nedlouho po druhém týmu. Na louce byli jezerní lidé (vedoucí) připravující se s luky a šípy na draka Šmaka. Byl tam i Bard - hlavní lučištník Jezerního města. A pak se skutečně objevil Šmak. Chvilí kroužil kolem diváků a pak se na ně vrhl. Porazil všechny stráže a ohrožoval i trpaslíky. Naštěstí zakročil Bard a zabíjel Šmaka (Apiho), svým černým šípem. Slavící trpaslíci se poté vraceli do tábora. Následovala svačina, ke které byl jogurt. Zbytek odpoledne a večer se jen občas hrály deskovky a podobně a k večeru jsme měli výborný kuskus a jediné, co se odehrávalo ještě před večerkou, bylo sezení ve sněmáku.

Marino

19. den

Po budíčku a rozdýchávání šoku po zjištění, že mám rozcvíčku a ještě delším rozmyšlením, co bude za rozcvíčku, byla rozcvíčka. Hrála se cvakačka. K snídani jsme si dali jáhly. Po nástupu organizuje Mrkev svoji hru „Velká hra šátky“, a jelikož většina rádců hraje Dominion, nebo jsou Vinyl, je na přípravu sama. Po dohrání této skvělé hry (myslím Dominion, samo-

zřejmě) služba nestíhala, a tak jsme měli k obědu kuskus.

Službu převzal Vinyl a první, co udělal, bylo připálení hrnce s mlékem a pudingu. Po výborném pudingu byla hra za dopis pro armádu. Co jsem pochytil, tak děti pobíhaly po lese a něco si pamatovaly. Víc si nepamatuju.

Napsal asi Pavián, zápis je opět bez podpisu

20. den

Dneska byly k snídani chleby s marmeládou a medomásem. Splnil jsem mlčení a doteď je divný mluvit. Pak byly nějaký nezajímavý hry ('nezajímavý hry' se skládaly z velmi zajímavých Osádníků pod režii Petry a hrou na jednotlivce z Pupkovy hlavy. Před večerí se ti nejlepší sebrali a šli poměřit síly v frisbee Ultimate, pozn. asi Pavián) a po obědě jsme přebrali službu. Večer Jáchym chodil na chůdách, které pak nechal opřené o štafle a ta jedna chůda spadla Pepíkovi na hlavu potom, co se o ně Kaštan opřel.

Tonda s kohouhvi

Skřeti mohli střílet jak hadráky, tak luky

Homér: „Kaštane ale musíš uznat, že to byla taky trochu tvoje chyba.“

Kaštan: „NE! Jenom Jáchymova.“

(Kaštan ji ale přece jenom shodil)

A na závěr Tondovo moudro dne: „Až budu starší, budu starší.“

Marek

21. den

Ráno byl k snídani porridge. Po nástupu byla divadla, jako předloha byly dvě písničky z bible. Můj tým (bílí), si vybral písničky 'Když jde malý bobr spát' a 'Co jsem měl dnes k obědu', červený tým měl Kayandru a Kolečko po Václavském náměstí a zelený tým měl Nosorožce a Starého pána.

Poté byl výlet po týmech (každý tým měl jinou trasu). Na jednom stanovišti jsme měli popsat, jak vypadá místo, kde stojíme, na druhém stanovišti byla hrátka, za kterou jsme dostali oběd. Fungo-

autor - Róza

Čekání na večeri (tento popisek tu zůstal z minulého vydání, ale docela sedí)

vala na principu směnného obchodu, na prvních třech stanovištích jsme měli posbírat 100 borůvek a šišek, na zbylých 10ti už směňovat. K obědu byl chleba s máslem a sýrem.

Na třetím stanovišti jsme museli počkat až přijdou všechny týmy. Pak každý tým dostal korouhev svojí barvy, bílý tým byli lidé, červení trpaslíci a zelení elfové. Pravidla byla jasná, každý tým měl oživovací strom u kterého musel napočítat do 200, zato u korouhve se můžeš oživit okamžitě. Člověk, který nesl korouhev, měl sice 3 životy, ale nemohl házet hadráky. Úkolem bylo zničit ostatním týmům jejich korouhve. Po chvíli válčení příběh Gandalf a varoval, že přichází skřeti armáda a že se máme spojit proti ní. Pravidla byla pořád stejná, akorát skřeti korouhev měla 5 životů a nějakí skřeti měli luky. Tím začala Bitva 4 armád (bohužel nebyli orli) a závěrečná hadráková hra.

Po hře už byl celý den volný program a k večeri svíčková. A po večeri uvědomění, že je konec tábora.

Tonda

22. den

Potom, co se všichni probudili, jsme se šli v rámci rozcvičky proběhnout. K snídani byla polenta, Mrkev a Bart si jí daly naslano.

Po nástupu, kde byl zvolen Marek čertem, jsme si šli všichni balit. Následně jsme se přesunli ke kamenným věžím. Poté, co jsme si všichni uklidili věci, šel každý dělat, co bylo potřeba. K obědu byly špekové knedlíky, ve kterých bylo opravdu hodně oleje. Následně byl výprodej posledních písní před slavnostňákem a krátký poledňák.

Když poledňák skončil, šel jsem s ostatními Kamzíky dělat dřevo na slavnostňák, zbytek bořil tábor. Když jsme měli vše hotovo, šli jsme na večeri, byly brambory s tvarohem.

Po večeri jsme stěhovali lavičky na klepeto, umyli se a šli na náměstíčko. Z náměstíčka se šlo na klepeto, kde byl zahájen slavnostňák, vyhlášeny body a vybrány odměny.

Vincent

23. den

Dnes jsme si už jen sbalili batohy, ukliďili po slavnostňáku a odnesli lavičky. Práci nám ulehčilo to, že tu zůstávají dvě týpka a sněmák na potábor. Právě se pokácel stožár, což bylo trochu zdlouhavé, protože se sekera tak trochu rozpadala, a dokonce jim dvakrát vypadla násada. Teď už se připravujeme k odchodu a pomalu odcházíme.

Jáchym

Stela

Skřeti

Táborové hlášky

Po obědě (těstovinový salát).

Anička se snaží doplazit za hračkou.

100nožka: „Kolínka Aničko, dej si pod sebe kolínka, půjde ti to líp.“

Matěj: „To nebude problém, když vidím, jak to tu vypadá.“

Maďal hraje Zkratky.

Někdo 1: „Ještě by to mohl hrát pozpátku.“

Někdo 2: „To by bylo zvrácený.“

Api: „To by pak byly Zvratky.“

Hraje se Píseň o jaru.

Vinyl (kuká do bible): „Aha, to je po sóle na fujaru zpívá? Já si říkal, že to asi nebude „posolen“.“

Vojta říká Sněmáku Slimák („Jdeme do Slimáku.“).

Pavián: „To víte, já jsem takový asketa.“

Tatouch: „Sketa a kdo?“

Hraní ve Sněmáku. Už hrál na ukulele a Maďal si ho od něj teď půjčuje.

Maďal: „To je ale úplně rozladěný.“

Už (pokorným tónem): „No já hraju na bicí.“

Písnička na přání. Vendelín si přeje kolečko po Václavském náměstí.

Maďal: „Omlouvám se, ale to neumíme zahrát.“

Někdo: „Jenom jako divadlo.“

Pupek si z legrace nechal pod nosem knír.

Po pár dnech přišel bez něj.

Někdo: „Ten knír sis oholil, nebo odlepil?“

Zapsala 100nožka

Maďal: „Upřímně nechápu, jak může někdo ho bavit dělat práci prezidenta.“

Pavián: „No, jak jsme viděli u Zemana, tu práci dělat nemusíš.“

Pavián: „Stejně, za Přemyslovců to bylo jediný období, kdy jsme měli moře!“

Matylda: „Krtku, prdí hadi?“

Mrkev: „Na mojí mámu se nešahá! Ani ústně!“

Tatouch přijde do týpka s nalezeným šátkem: „Čí je tenhle Paviánův šátek?“

Debaty o rovnoprávnosti a podobných tématech.

Vtip: „No já nemám nic proti tlustejm modelům. Ale neměli by to uvádět jako důvod, proč by měli být dobří. Stejně jako nemám rád ty lidi, kteří volili Nerudovou jenom proto, že je žena.“

Pavián: „No já taky nemám rád Nerudovou, protože je žena.“

Na obědě

Vendelín: „To já jím kečup úplně ke všemu. I k paprice.“

Už: „Já bych ho za to hodil!“

Vendelín: „Dokonce i k sushi!“

Ríša popisuje strašně podrobně nějaký sen, který se mu prý dnes v noci zdál.

Vincent: „Ale Ríšo... to jsi mně vyprávěl už dávno.“

Ríša: „Ale... mně se to zdálo znovu!“

Při odpočinku v hamakách:

Krteček: „Tak já se přidám a zaberu tu poslední.“

Vtip: „Jo, uděláme si tu hamakovou party! A když se v tý hamace rozhoupeš, tak to bude swingers party...“

Maďal: „Hledám Vojtu, neviděli jste ho někde?“

Tatouch ukáže na Pupka, který si právě myje nohy v potoce: „Támhle je jeden. Asi vám trošku přerostl...“

Krteček poté, co na píšťalku odpískal konec hry: „Já měl být lokomotiva.“

Api na rozsvičce: „Tak, teď si protáhneme hlavu do pravého směru, teď do komunistického směru...“

Ríša si protáhne hlavu úplně doleva: „Ne-ne, to je extrémní levice. Musíš takhle!“

Tatouch přijde do týpka a málem se přitom nabodne na tyč od dveří: „Aha, tady je napichovátko očí... Ale oceňuji, že je přikryté plachtou.“

Kaštan: „Paviáne, šikanuješ doma svého bratra?“

Pavián: „Já bych spíš řekl, že on šikanuje mě. A já ho za to mlátím.“

Debata při návratu z frisbee:

Věšák: „Já jsem doma obětí domácího násilí - musím mýt nádobí.“

Krteček: „Tak to by sis měl doma dupnout - od toho máš Bundu.“

Pavián: „Já bych řekl, že se líp dupe s botama.“

Bavíme se, že bychom my rádci mohli jet zpět vlakem v našich skřetích kostýmech:

Vtip: „Ale přece ten vlak bude plnej Rakušáků z Lince... A takhle první, co z Česka uvidí, budeme my - vypadající jako žebráci, a druhý Praha - Žižkov. To jim nemůžeme udělat!“

zapsal Vtip

Foto: Vtip

Pohled z louky nad Medvídkem

Kamzičí puťák – Vel'ká Fatra (a.k.a. puťák Mrkve a 4 Kubíků)

23.–29. 8. 2023

Všechny tyto zápisy, co právě budete číst, byly nahrávány zpětně na diktafon. Proto jsou v jinatším podání, než jste jako čtenáři zvyklí. Tímto se omlouváme a pevně doufáme, že to tak příští rok nebude. *(My naopak ceníme kreativitu! Pozn. red.)*

Den 1.

Následující článek je vedený formou interview, tudíž se předem omlouváme za určité výrazy a komunikační schopnosti členů této výpravy.

Rozhovortazatel: Tak, dobrý den, dnes vás zde zdravím u letošního puťáku Mrkve a Kubů. Ptám se jakoby, jak začal letošní puťák? Jaké byly vaše dojmy a pocity?

Vinyl: No to jsme se sešli na hlavním nádraží, pokud si správně myslím. Něco lehce po sedmé, něco jako 7:08, ano 7:08. Následně jsme jeli 6 hodin vlakem.

Rozhovortazatel: Co jsme dělali pak, pane Kubo?

Kaštan: No tak jeli jsme vlakem, no já jsem tam vlastně ukradl dvě vidličky, pře *(toto bude zřejmě hovorová zkratka pro „protože“, pozn. red.)* jsem si zapomněl lžící a byl tam týpeček, kterej prostě vypil pět piv, protože jedno stálo pětadvacet korun a prej to bylo levný *(zpětná pozn. Mrkve: ještě jednou bych ráda zdůraznila fakt, že bylo sedm ráno).* Pak jsme přijeli do těch Vrutků no...

Rozhovortazatel: Co se dělo následně ve Vrutkách? Prosím pane Kubo další.

Kuba: Tam jsme čekali na vlak, kterej nás dovezl do Lubochně a mezitím jsme se tam já a Kuba došli vykadit.

Fotky: Vinyl

Cesta vlakem

Kuba, Kuba, Kuba a Mrkev (fotí Kuba)

Rozhovortazatel: Následně jsme v Lubochňanském sedle dělali co? Pane Kubo?

Homér: Šli jsme do Lubochňanského sedla a pak ještě někam, velice jsme se zafuněli přitom. Bylo to velice nepříjemné.

Rozhovortazatel: Co jsme dělali v Lubochňanském sedle, pane Kubo?

Vinyl: V Lubochňanském sedle jsme odpočívali, došli pro vodu a flákali se nějakou dobu. A poté, jestli si správně pamatuji, jsme šli na kopec. Až pod Vyšnou Lipovou, kde jsme spali (*zde ovšem vznikl rozpor, zda to byla Vyšná Rovná, nebo Nižší Rovná, nebo Vyšné Rudno - zpětně jsem se koukla na mapu a byla to Nižná Lipová, tím pádem byl nejbližší Vinyl, pozn. Mrkev*). Cestou Kuba ztratil rolničku.

Mrkev: Protože jsme všichni dostali rolničky od paní Pozniakové na medvědy. No tak následně jsme to zakempovali pod Vyšnou Rovnou - podle mě, a hodili tam spinks.

Den 2.

Následující zbytek článků je vedený formou dialogu mezi účastníky akce, tudíž se opět omlouváme za určité výrazy a komunikační schopnosti členů této výpravy.

Mrkev: Ráno jsme vstali a nejdřív nás teda v 7:00 ráno vzbudil Homér s tím, že vidí medvěda. Vyfotil ho a ukázal nám ho ve stanu a pak jsme zjistili, že to byl vlastně keř, nebo něco takového... hej...

Kaštan: Slunící se medvěd na slunci!!!

Mrkev: A vlastně pak jsme šli zas spát. A pak jsme se opět vzbudili asi ve 12:00, a pak jsme šli a... no.

Vinyl: Po velmi náročné cestě na Kl'ak jsme konečně stanuli na vrcholu. Cestou jsme potkali Čechy a Mrkev ztratila brejle, kam Homer běžel. Homer doběh' pro brejle. A pak už jsme za tmy došli do Svrčnického sedla, kde to bylo zarostlý a museli jsme jít hodně dolů pro vodu a mezitím se Mrkev bála medvěda.

Mrkev: Ne počkat, já vám to vysvětlím. No oni šli pro vodu a já jsem nakonec nešla, a pak ono bylo světlo když

odešli a pak už nebylo. A pak když jsem šla, jakoby jsem seděla vlastně. Tak už třeba půl hodiny tam nebyli a už jsem měla úplně schízý hej... a já jsem slyšela prostě nějaký BrrRrrrRRrrrrRRrrRR tam, a jsem myslela že to je medvěd. Pak jsem se mega bála hej a jsem si prostě cinkala rolničkou jak o život hej, protože jsem se fakt bála, že tam je fakt hej medvěd hej. Oni, ale prostě pak furt nepřicházeli hej, tak jsem jim tam šla svítit s baterkou jakže UaAaaúuAuíau, protože jsem třeba myslela, že se ztratili, chápete hej. A Vinýlek s Kaštánkem ztratili rolničku (tudíž v tento moment už jí měli pouze Homer a Mrkev).

Vinyl: K večeri jsme měli úžasnou večeři s Mrkvinou Oravskou slaninou (doporučujeme 10/10). A pak jsme šli spát a měli jsme krásné bezesné sny až do rána...

Den 3.

Stále Vinyl:...Kdy nás vzbudil velmi brzo Kaštan s porridgem, který chutnal jako malta a šel by z toho stavět klidně Nusel-

ský most a možná i bunkr za 2. světové války. Takže kdybyste si někdo chtěl postavit bunkr tak... víte na koho se obrátit. Mega s tím zazdil celé ráno.

Mrkev: Následně jsme se vydali na cestu, která tento den měla být 18 km, protože jsme měli přejít celý CELÝ CELÝ národ-

Vinyl: Ještě jednou slovy... CELÝ

Mrkev: Celý Národní park Vel'ké Fatry hej. Ovšem problém byl ten, že prostě jsme to nezvládli, protože tam bylo strašně velké převýšení a snížení. Kaštan by to zvládl samozřejmě, zvládal to celou dobu. Byl super a nejlepší, ale prostě já a Vinyl jsme to nezvládali a byli neschopný :((

Kaštan: Jste byli nedostatečně hyperaktivní.

Mrkev: Nakonec jsme došli k chatě pod Borišovom.

Vinyl: Která !pozor! je pod kopcem Borišov.

Mrkev: A je placená, nejspíš. Někdy dobrý muž nám ovšem poradil, ať to kempnem na salaši za Borišovem, že tam se dá jako kempnout na louce.

Odpočinek na vrcholu

Vinyl: Ne, poradil nám, ať to kempnem přímo u chaty pod Borišovem, ale my jsme si cestou všimli krásné salaše. Chatky možná i dokonce, kde přebývali milí čtyři Slováci, kteří nás nechali před chatou přespat.

Kaštan: Byli v mírně podnapilém stavu.

Vinyl: Ale v mírně jenom.

Mrkev: Nicméně dostali jsme nové přezdívky - Homér je Púpavka (pampeliška ve zdrobněném tvaru), Vinyl dostal přezdítku Smažáček (smažený sýr ve zdrobněném tvaru) a já dostala přezdítku Puďelko (zdrobněný tvar slova pudlo=rozkroková část nohavic). A!Pozor! Vinyl postavil tro-piko na stativ.

Kaštan: A BYLA TAM KADIBOUDA.

Vinyl: Ta byla jako hodně dobrá. Měla tlačítko na bidet dokonce. Normálně vám to umylo zadek.

Mrkev: A měla bublinkové prkýnko.

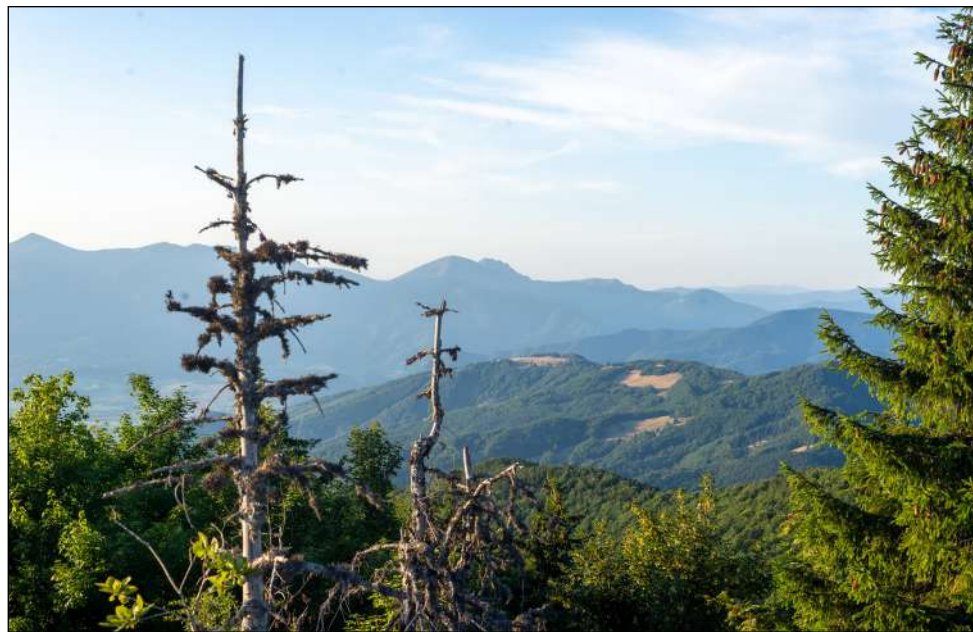
Vinyl: Ale hlavně měla bidet!

Mrkev: No a po cestě jsme teda ještě potkali giga borůvky na Jarabině.

Kaštan: Byly fakt vobrovský.

Klák

Skoro to vyšlo jako panorama s tou fotkou vlevo!

Vinyl: No a prostě bylo jich tam fakt hodně.

Mrkev: A všude tam byly parkour cesty, jakože to bylo šílené hej. Tam byly samé jako stromy všude přes cestu hej. Já jsem se cítila jak horolezec hej.

Vinyl: No a my teraz dobře porozpráváme po slovensku.

Zpětný dodatek Mrkve: Myslím si, že ještě stojí za zmínku, že jsme se s Homérem šli vykoupat do potůčku, jehož název byl Močidlo (což byl vlastně hlavní důvod, proč jsme se s Homérem vydali na tuto bláznivou výpravu). Ovšem když jsme k němu po asi dvacetiminutové cestě a čtvrt hodinovém hledání dorazili, tak jsme zjistili, že to byl spíše čůrek. V tento moment již byla tma a my začínali slyšet pofidérní zvuky. Můj vztah k medvědům už znáte a Homér je na tom velice podobně. Naše „mytí“ (povedlo se nám umýt si nohy, paže a obličej - na větší mytí tam opravdu nebyla voda) probíhalo tak, že jeden se snažil umýt

a ten druhý cinkal rolničkou, aby nás nespapal medvěd. Poté, co jsme se „umyli“ jsme se vydali zpět. Cesta ovšem byla velice do kopce a my se poměrně zpotili, protože jsme jí tak napůl běželi (báli jsme se medvěda). Na závěr bych tedy chtěla podotknout, že celá tato výprava byla velice kontraproduktivní.

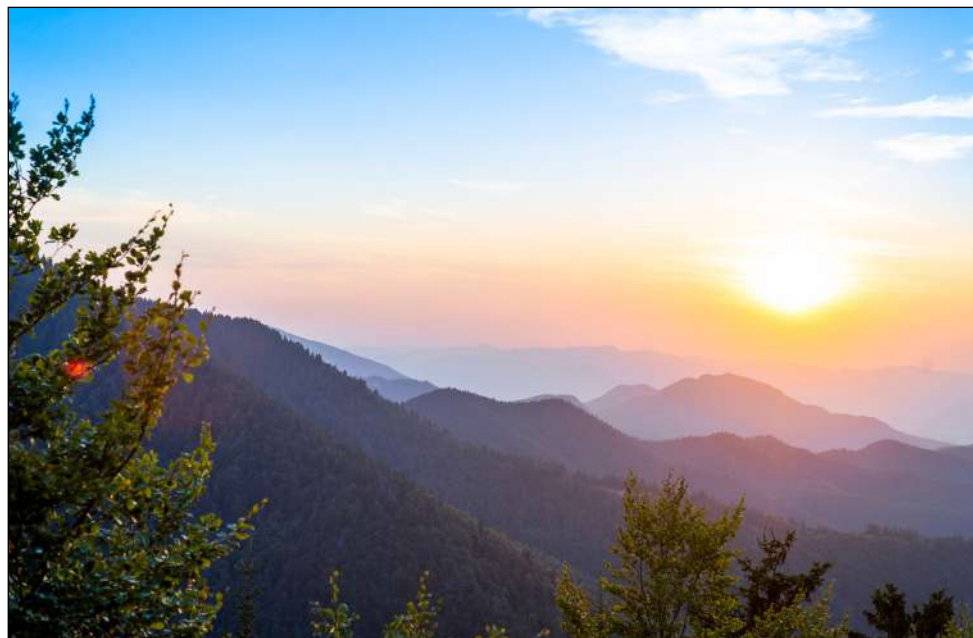
Den 4.

Vinyl: 4. den ráno jsme vstali relativně brzo, protože nás vzbudilo sluníčko a vedro - Kaštan ne, protože já jsem vstal ještě před Kaštanem. To je důležitý. Dali jsme si skvělou výbornou snídani, ke které bylo müsli.

Homér: Takový suchý.

Vinyl: Pak jsme došli pro vodu pod Ploskou a vyrazili jsme na Ploskou do kopečka. Nešli jsme traverzou, ale šli jsme jako do kopečka. Ale pozor, nahoře nás to hodně zklamalo, protože nahoře...

Kaštan: Prostě závod Vertikál Ploská 825 metrů do vejšky, 5,2 km trasa. Nějaký týpci bez trika tam běhali jako. Auta tam

Krásně barevný západ slunce (škoda, že to nevidíte)

Když tak koukám na ten Vinylův batoh... tak je fakt obří

byly, prostě nafukovací brána, stany, občerstvení, prostě znáte to, takovej ten klasicej slovenskej bordel. Noo a prostě to tam bylo na pytel.

Vinyl: Z Ploské jsme pak šli hezky dolu z kopečka nad Salaš pod Suchým vrchom, kde nám začalo pršet a padat kroupy. Dali jsme si oběd, ke kterému byl kuskus. Do večera se v Salaši pod Suchým vrchom nashromáždilo hodně lidí.

Kaštan: Hodně Slováků opilých, co chlastali slivku. Byl tam Robk, to byl chábr.. (byl to Robko).

Vinyl: Veselí Slováci tam byli a jedna Slovinka Nina. Vedle který Kaštan spal v trenkách, mimo spacák. Vedle Slovinky.

Homér: A Robko dal dětem spoustu rad do života.

Vinyl: Jó to dal no, Robko byl potom už ve stavu, kdy byl trošku otravný občas, ale to se stává. A pozor v noci přišla ještě vobrovská buřka.

Mrkev: Nepřišla, byla jenom fuč fuč.

Vinyl: Nó, ale všude okolo byla úplně vobrovská buřka a úplně se blýskalo a foukalo hrozně moc.

Kaštan: A voni museli prostě bejt hodně vzhůru, pře měli jenom tropiko a neměli stan, takže si to tam jako museli překolíkovať.

Vinyl: Je to ták, ano, ano, ano.

Kaštan: A měli to prostě špatný.

Vinyl: A tímto bych ukončil tento den, který namluvil Kuba, Kuba, Kuba, Kuba a Mrkev.

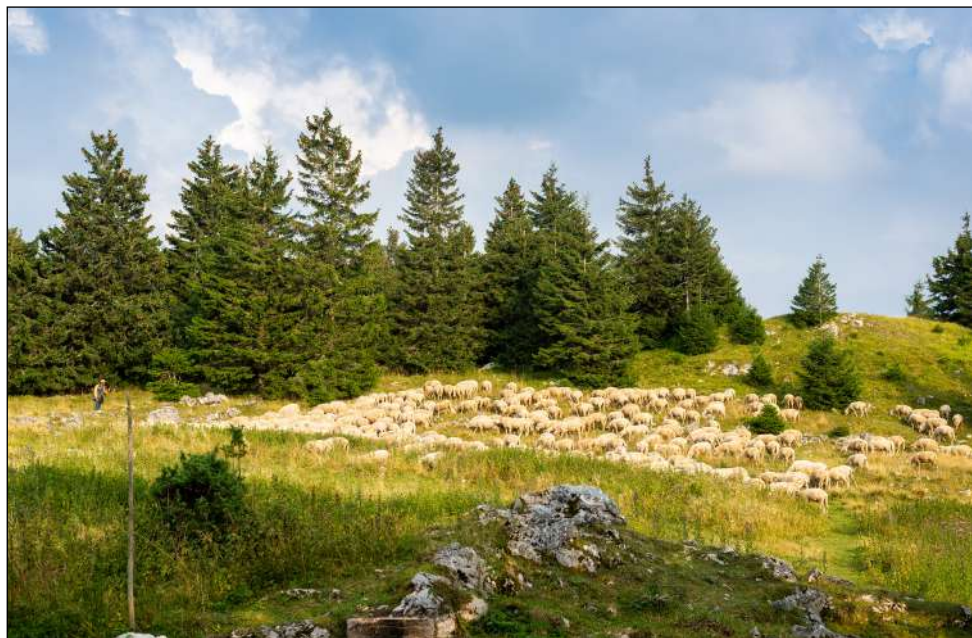
Den 5.

Vinyl: Ráno jsme se vzbudili plný energie zabalili si. Rozloučili se se Slovákama. Dostali jsme spoustu jídla od nich: paštiku a svačinku a dva buřty jsme dostali k snídani! A kus chleba a cibuli a jablko a sardinky a hořčici a Kaštan to všechno uklidil.

Kaštan: A sežral!

Vinyl: Zasloužil by si pochvalu...

Kaštan: No to jó, já jsem to celý vyčechoval hlavně.

Vlna ovcí

Vinyl: No á prostě to jako byli hodní chalani. Tak jsme se s nima rozloučili a vydali se do kopce na Suchý vrch. To byla velmi namáhavá cesta, ale nebylo to zas tak hrozný. Když jsme vyšli na Suchý vrch, tak se před náma rozprostřelo nádherné panorama Veľkofatranského hřebene. Ostredok tam byl. Ostredok byl úplně nejvíc, foukalo tam. Pak jsme došli na Križnou, kde taky foukalo. A byla tam vojenská základna, která dle mého není vojenská základna a je to jen protiletadlový systém, ale umí to střílet jenom nahoru, takže letadlo musí letět přímo nad Križnou, aby ho to strefilo. Na Križný jsme si chtěli dát oběd, ale nedali jsme si ho tam, protože jsem si ho dali pod ní. Tam jsme si opalovali zadok a vymýšleli jsme, kam půjdeme dál. Chtěli jsme jít na vodopády v Zadkonec, ale to nějak úplně nevycházelo nakonec. Tak jsme pokračovali po červený po hřebeni až do Veľkoštureckého sedla.

Bylo to velmi jako zajímavé, namáhavé, vyčerpávající a dlouhé, až jako moc. Ve-

čer jsme nevařili, protože jsme neměli vodu, tak jsme si dali tortilly. Přes den jsme se ještě extrémně spálili, všechny části těla, které se dají spálit, a Mrkev prej měla úpal...

Kaštan: Já se teda trošku budu vychloubat, já ne a chodil jsem nejdýl bez trika. A stejně jsem nejmíň spálenej.

Vinyl: To ale nevádí, protože já jsem třeba nebyl spálenej jakoby pod trikem. Já jsem byl spálenej jakoby za krkem a tam teda to triko nemá moc význam. Takže vlastně tady ta poznámka Kaštan byla naprosto jakoby zcestná. A podle mě, když jí tam dám do toho Šupu, tak to bude zbytečně dlouhý a teď tady zase mluvím, takže pak budu jakoby poslouchat doma svůj hlas a bude mi to trvat hrozně dlouho a bude mě to hrozně štvát, takže bych to nemusel tak jako komentovat hodně (*zpětná pozn. Mrkve: píšu to nakonec já a upřímně mě to velice neboví poslouchat, opravdu to Vinyl nemusel komentovat tak dlouze a taky už to opravdu trošičku hrozně dlouho*).

Den 6.

Vinyl: Ráno jsme se vzbudili. Kuba s Kubou šli pro vodu ke studánce, došli ke studánce, pak se zas vrátili zpátky nahoru do sedla. Uvařili jsme kuskus k snídani, protože jsme všichni měli plný zuby sladkých snídaní. Chvilku jsme se flákali, vlastně docela dlouho jsme se flákali. Pak jsme jakoby šli po cyklostezce, k té studánce, ke který šel Kuba s Kubou pro vodu ráno. Tam jsme si sedli, dali jsme si tam oběd. Byli jsme velmi líní, protože nás bolely nožičky.

Kaštan: Mě ne.

Vinyl: Takže nám to moc neřapalo. Tak jsme se rozhodli, že u studánky budeme spinkat, protože dál už nebylo kde spát. A abychom tam neseděli celý den, tak jsme se rozhodli, že se půjdeme do Revúci umýt. Takže jsme schovali batohy u studánky a vydali se k Revúce. U Revúci to bylo jakože z kopečka sice, dobré to bylo. Všichni na mě nadávali, že jdeme moc daleko a že jdeme moc daleko vesnicí, ale já jsem jim

říkal: Vydržte, dočkáte se, bude vám líp! A jak to dopadlo - měl jsem pravdu. Došli jsme za vesnicí a byl tam takový vodopád s velkou tůňkou a bylo to tam úplně bombastický. Umyli jsme se jak nikdy. Byli jsme vymydlený. Čistounký. Voňavounký. Úplně jako připravený na cokoliv. Pak jsme se vrátili zpátky do kopce, ke studánce, kde jsme našli svoje batohy. Udělali jsme si ohýnek, uvařili jsme si miláno, vlastně spíš zbytkáno. A snili o tom, co si koupíme další den v Ružomberoku.

Den 7.

Ze sedmého a posledního dne již není záznam, tudíž toto celé jde čistě z mé paměti. Proto se omlouvám za případné nedostatky.

Ráno jsme vstali poměrně odpočatí. V klidu jsme se nasnídali, zabalili a pomalu se odvláčeli do Revúce. V té jsme chvíli čekali na autobus, až jsme se konečně dočkali. Po cestě v autobuse jsme

Na dalším vrcholu

Tipuju miláno

přemítali o všem dobrém jídle, co si koupíme. Ovšem v moment, co jsme projeli kolem prvního Kauflandu v Ružomberoku, jsme si všimli také velice prazvláštní věci a to toho, že byl zavřen. Řekli jsme si, že neva, třeba jen Kaufík má zavřeno z nějakých technických důvodů nebo něco takového. Následně jsme ovšem projeli kolem Lidlu a byl taky zavřen. V tento moment jsme začínali stresovat a zmatkovat. Na což nám zareagovala jistá paní, která seděla před námi a oznámila nám, že je státní svátek, že je vše zavřené. V tento moment se nám zhroutil svět. Věc, na kterou jsme se těšili celý puťák, prostě najednou.... nebyla.

Nicméně dorazili jsme do Ružomberoku a zjistili jsme, že čína, kebab a pumpa mají otevřeno. Amen. V tento moment nám zbývaly asi tak dvě hodiny do odjezdu vlaku.

Nejprve jsme si řekli, že zavítáme do té čínské restaurace. Po cestě do ní jsme potkali Ninu, již zmíněnou Slovinku, která s námi spala v Salaši pod Suchým vr-

chom. Nicméně dorazili jsme do čínské restaurace... Vevnitř to vypadalo jako bar na tropickém ostrově u pláže. Byla plná policejních důstojníků, stavařů a maminek s dětmi. Jídlo jsme si vzali s sebou. Bylo dobré. Poměrně levné. Následně začalo lehce poprchávat, tak jsme se vydali do hlubin Ružomberoku.

Po chvíli cestování Ružomerskými bludnými uličkami jsme narazili na kebab. Ovšem rozhodli jsme se, že si ho koupíme ještě později, abychom ho měli teplý do vlaku. Pak jsme se pomalu dovláčeli na nádraží se zastávkou u pumpy a zjistili jsme, že vlak má zpoždění. Velice nepříjemná okolnost. Nicméně asi po hodině konečně dorazil. Zpoždění bohužel nedohnal, i když to bylo pendolino.

Mrkev

Podzimní voda – Vltava (Č. K. – Č. B.)

22.–24. 9. 2023

Pátek:

Kvůli nízké účasti letos panovaly velké pochybnosti, zda nějaká voda vůbec bude. Nakonec jsme se ale rozhodli vodu přece jen uskutečnit. Dalším problémem byl tradičně výběr řeky. Podle vodočtů bylo prakticky všude málo vody, výjimkou byla horní Vltava a dolní Berounka (ta je ale prý hnusná). Na radě jsme se tedy shodli, že voda proběhne, Tatouch domluvil s Horácem odvoz lodí, a tak zbývalo jen vše připravit. Před tím se ale všichni nějak zázračně vypařili, a tak jsem to dělal já a Tatouch. Jídlo jsme se rozhodli nakoupit opět centrálně, takže jsem ve čtvrtek strávil krásnou hodinku a půl v Lidlu, abych našel nejlepší ceny, využil všechny kupóny a vešel se do denního limitu na platební kartě.

Když tedy nakonec všechno klaplo, mohli jsme se v pátek odpoledne sejít v klubovně, přebalit nakoupené jídlo do loďáku k tomu určenému, napustit kanystry a počkat na Horáce. Ten po chvíli dorazil, a my se tak mohli vydat na dlouhou cestu (tedy do Braníka pro lodě). Ty jsme nějak naložili, jeden gumicuk na každé straně prý podle Horáce stačí (podle mě to bylo dost nebezpečný, ale až se něco stane, bude to stejně vina řidiče). Potom už jsme tedy mohli vyrazit kamsi na jih. Proplétali jsme se po malých silničkách, až jsme nakonec dorazili mezi Těčko a naše tábořiště. Jelikož pršelo, postavili jsme tropika a šli spát.

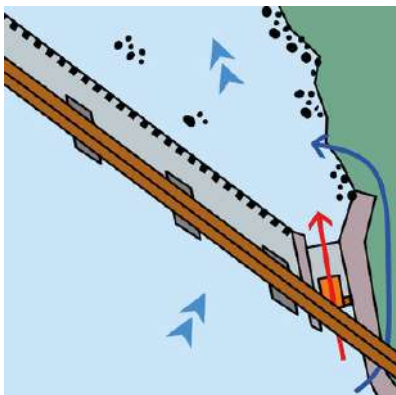
Sobota:

Vstali jsme asi v sedm a k snídani si dali záviný (mimochodem, byly dost v akci). Potom už nezbývalo než vyrazit do Krumlova. Tam jsme odpojili vlek a Ho-

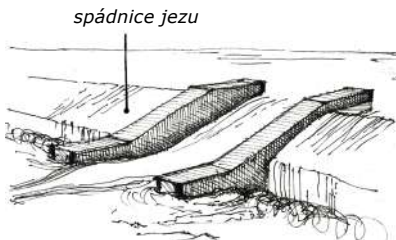
Český Krumlov (ilustrační foto, www.unsplash.com)

Jez Na Rechlič (Nové Spolí)

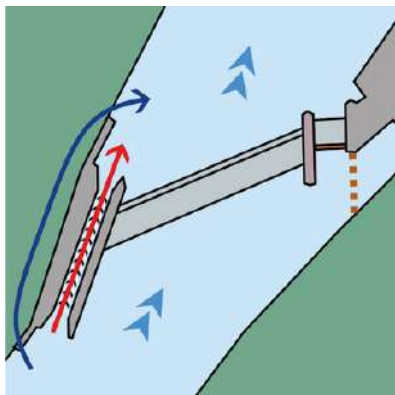
Možnost splutí jezu: propustí i tělesem jezu. Jez je sjízdný propustí, která je vyba-vena dřevěnou sklopnou plošinou, po spád-nici je jez sjízdný za větší vody

Upozornění: Jez se snadno koníčkuje po spádnicí, nejlépe po levé straně, těle-so jezu je v dolní části zpevněno ocelo-vými larseny - nebezpečí poškození pla-videl a úrazu.

obrázek: Maďal

Jez Mrázkův Mlýn

Možnost splutí jezu: pouze propustí. Jez je sjízdný úzkou sportovní propustí s retardačními zdhrly (pravá propust uzavřena).

Upozornění: Dole pod sportovní propus-tí s retardačními zdhrly je podél levé navi-gace silný zpětný proud a loď to již za niž-ších vodních stavů "vyhazuje" doprava.

rác odjel do Budějovic vyzvednout Vinyla a Marina, kteří přijeli až ráno Hypovým autem. My jsme mezitím rozdělili všech-ny vesty a pádla, zamkli vozejk a se vše-mi loděmi si sjeli jez U Rechlí. Když příje-li ostatní, rychle jsme vyrazili, neboť bylo už asi půl jedenáctý.

Jez U Liry jsme jako obvykle zkonili, za-to jez Mrázkův mlýn jsme si sjeli a tradič-ně trochu ťukli lodě o beton dole. Na kar-táčích u Jelení lávky se již nic zajímavé-

ho nepříhodilo, a tak jsme poměrně rychle opustili Český Krumlov.

Dlouho jsme se motali mezi nějakou partou na raftech, zjistili, že Ríša je nemá rád (teda, pokřikoval to na ně a chtěl na ně cákat. Na (ne)šťěstí se ho raftaři rozhodli neutopit).

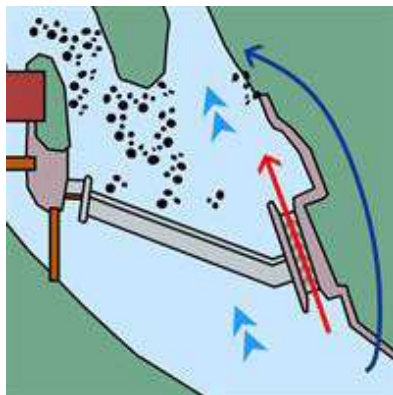
Bylo zataženo, ale řeka dost tekla, takže tempo bylo poměrně svižné. Naobědvali jsme se na nějakém opuštěném tábořišti asi v polovině cesty do Zlaté Koruny. Během oběda se rozeběhla košatá diskuze o dálničních známkách (dále jen 'DZ'), za kterou by se nemuseli stydět ani v Poslanecké sněmovně. Jak to u podobných diskuzí bývá, byla oboustranně poměrně neproduktivní a témata se střídala, takže jsme si hezky popovídali například i o digitalizaci státu. Když byly obě strany dostatečně argumentačně vyčerpané, mohli jsme vyrazit dál.

Cesta do Zlaté Koruny celkem utekla, dokonce i jez jsme překonali poměrně rychle.

Potom už jsme jen natrhali jablka do poryče a na kompot v jakémsi kempu (tentokrát jsme to dokonce domluvili s majitelkou. Teda, možná to nebyla majitelka, ale někdo nám to prostě dovolil (zda ty jablka byly její, nevíme)). Pak už jsme dojeli na naše oblíbené tábořiště, chvíli opět argumentovali o DZ a pak jsme se rozhodli si přece jen postavit tropika. Jelikož bylo dost brzo, v klidu jsme rozdělali oheň (v klidu znamená bez dalších diskuzí o DZ) a uvařili si čaj. Postupně jsme začali dělat miláno, u toho jsme pro změnu debatovali o politice a podobných tématech. Miláno bylo výborné, a ani ho nebylo moc.

Potom přišel Kaštan s tím, že kousek odtud rostou tři krásné bedly. Ty jsme si usmažili na zbylém tuku z milána a na přebytcích másla - byly taky výborné. Když už jsme (nebo alespoň já) chtěli jít spát, přišel někdo s tím, že si ještě uděláme kompot. Myslím, že náš vařicí potenciál jsme využili na 99%, přičemž zbylé procento byly těstoviny, které Říšovi během konzumace pořád padaly na zem. I díky tomu si asi vysloužil přezdívkou Primát. Po kompotu se nás už většina odebrala spát.

Jez Zlatá Koruna

Možnost splutí jezu: propustí i tělesem jezu. Za příznivého stavu vody je možné využít sportovní propust s retardačními zdrhly nebo splouvat po spádnicí jezu

zdroj: <https://turistickyatlas.cz>

Neděle:

Dneska vstáváme o něco později, asi kolem osmý. K snídani jsme si uvařili poryč s jablky. Byla docela zima a nad řekou se krásně pářilo. Po ostatních ranních procedurách jsme vyrazili.

Když se oteplilo, začali jsme s vodní bitkou. Ta se táhla až do Boršova, kde nás opustil Horác s Vynilem, kteří v Hypově autě dojedou do Krumlova pro druhý auto a vozejk. Tím pádem bylo potřeba jednu loď táhnout ve vleku, čehož se ujal Tatchou. My ostatní jsme singlovali, jen Kaš-

České Budějovice (ilustrační foto, www.unsplash.com)

tan jel s Ríšou a Filipem. Další vodní bitka tak byla nevyhnutelná. Naše Jihovltavská aliance tak rychlostně nad Kaštanem velmi ztrácela, zato v palebné síle měla navrch. U nového jezu před Budějovicemi se mi dokonce podařilo zmocnit se Filipova pádla, čímž jsme snížili rychlostní nedostatky. I tak nám ale Kaštan ujel, byť jsme ho málem dohnali, dojel na místo konce asi 15 vteřin před námi. Jelikož už ale byli všichni mokří, ve vodní bitvě jsme ještě chvíli pokračovali, zpestřily ji ještě jableč-né granáty krátkého doletu od Marina.

Potom už jsme vytahali a vyčistili lodě, přitom lehce nařukli DZ, to už ale přijel Horác a Vinyl. Připevnili jsme lodě na vleč (jedním gumicukem) a rozdělili se do obou aut. Já jel s Vinylem a Stegosaury v Hypově autě s DZ. Cesta byla docela fajn, jen Stegosauri sežrali nějaké cukříky, co tam našli. Vinyl už je málem vysadil, ale bohužel už bylo domluvené předání na Andělu a nemohli jsme tak říct ('přijedte si pro ně na osmapadesátý kilometr D4'). Do Prahy jsme přijeli někdy navečer.

Hlášky:

Při nakládání lodí najednou přijede staré BMW.

Někdo: „Pardon, asi tu stojíme blbě, co. Ale už odjíždíme.“

Chlápek: „V pohodě, já tu taky nesmím stát.“

Ríša: „Máte pěkné auto.“

Chlápek: „No jo, ale už je to stařík.“

Ríša: „No, to je vidět.“

Na obědě.

Tatouch: „No já myslím, že na oběd potřebujeme tak 1,5 chleba.“

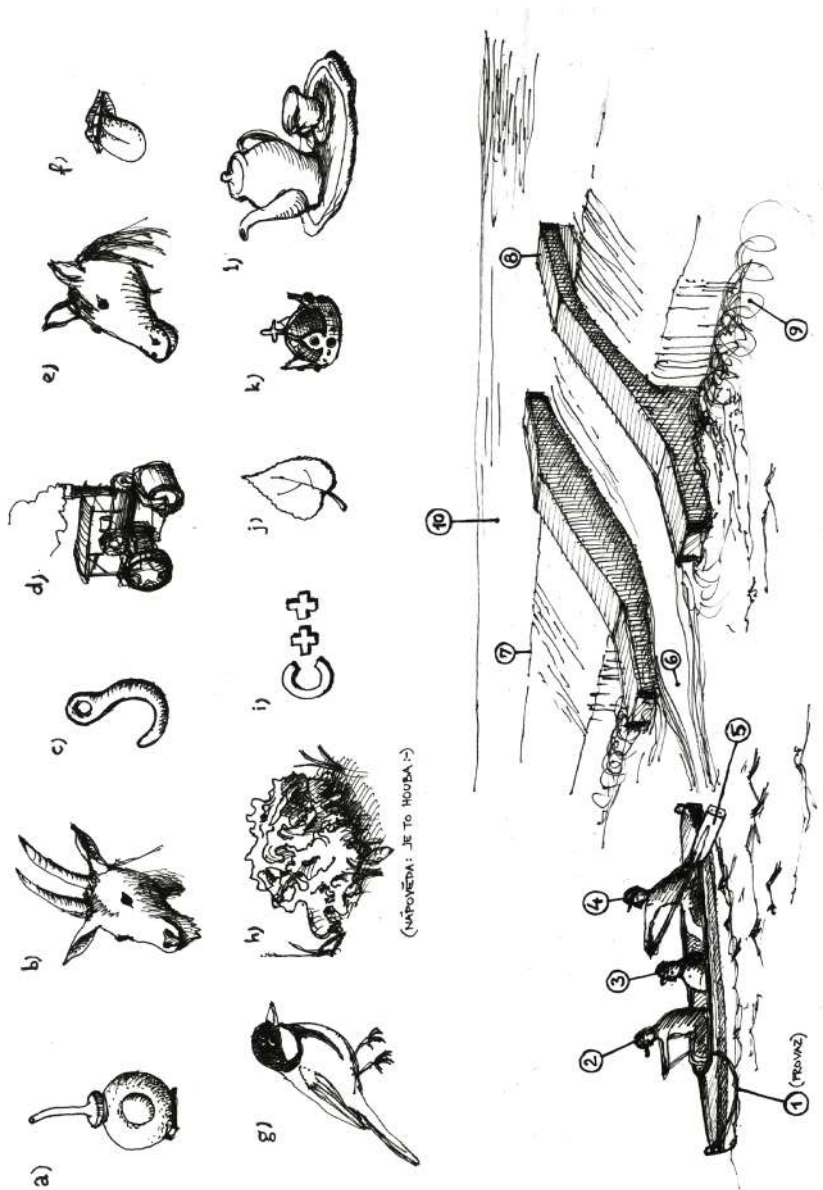
Vtíp: „Ale vždyť jsi předtím říkal, že potřebujeme 2. Tak jsem koupil 4.“

Ríša: „Jsem čistej tělesně i duševně.“

Vinyl: „Ty jseš čistej maximálně inteli-genčně.“

Zapsal Vtíp

Vodácké názvosloví – kvíz

Družinová výprava – Stegosauři a nováčci

28. 9. 2023

Sejít jsme se měli v 8:40 na Vršovcích, většina se ale potkala už v tramvaji. Když jsme byli komplet, koupili jsme lístky a vydali se na nástupiště. Jak se ukázalo, to, že je na všech tabulích napsané nějaké nástupiště ke konkrétnímu vlaku, ještě neznamená, že ten vlak od tamtud opravdu pojede. Pár minut před odjezdem se najednou vše změnilo a náš vlak byl převelen na úplně jiné nástupiště. I tak jsme ho ale stihli, a tak jsme mohli konečně vyrazit vstříc všelijakým dobrodružstvím.

O čtyřicet minut později už ale vystupujeme v Klínci, kde je kupodivu dost bahno. Rychle jsme tedy začali stoupat, přičemž bahna postupně ubývalo (dneska ho přitom potkáme ještě tolikrát). Po zastávce u studánky většina z nás důkladně prolezla místní štolu, kde tekla docela slušný potůček. Po skončení tohoto dobrodružství jsme se vydali na blízkou louku, kde jsme si zahráli trojnožku a pár dalších her. Chtěli jsme toho ujít co nejvíc, a tak už asi 2 hodiny jdeme přesně opačným směrem, než je naše cílová destinace - Měchenice. Kousek před Bojovem slézáme zpět do údolí, podlézáme trať propustí pro potok a vydáváme se po cestě podél potoka. Postupně vyšlo najevo, že to bude cesta docela dobrodružná - každých pár set metrů jsme museli onen docela široký potok překonávat pouze po kamenech či stromech. Několik dětí si hned při prvním přechodu namočilo boty a v dalších případech pak již chodilo přímo vodou či bahnem (maminčky měly jistě radost).

Prošli jsme opět okolo Klínce, já jsem zjistil že mi z batohu asi spadla moje LGBT placka (nebo mi jí ze srandy sebral Pavián, který prý souhlasí s názory Marka Bendy. Dlouho jsem si myslel, že mi ji fakt sebral, ale prej ne).

Kus za Klíncem jsme opět překonali trať a vydrápali se na protější stráň. Tam jsme

našli místo vhodné k poobědvání a šátkované. Když byli všichni dost uběhaní, nezbývalo než pokračovat v cestě. Cestou jsme museli buď prokrošit nebo dost obejít jednu roklí. Já a většina dětí jsme byli pro to první, jen ostatním rádcům se to úplně nezdálo. Děti to ale rozhodly za nás - prostě začaly lézt dolů ze stráně. Já jsem byl rád - byli jsme dost v časovém presu a tohle byla hodně velká zkratka. Nakonec to bylo docela v pohodě. Když jsme se na druhé straně vydrápali do krásné doubravy, zjišťujeme, že asi fakt nestíháme. Užili jsme si tedy ještě běh na dva kilometry (přední skupinka dokonce ještě stihla prozkoumat druhou štolu před Měchenicemi, na což se většina účastníků celý den těšila).

Na nádraží nakonec dorážíme obě skupinky zároveň - krásných 7 minut před odjezdem vlaku. Vanda kupuje pro část účastníků lístky online, zatímco my ostatní si je koupíme až ve vlaku. Teda vlastně nekoupíme - průvodčí přišel až někde v Krči a už chtěl vidět jenom naše Lítačky. No, aspoň Fiala ušetří za dotaci pro ČD za druhých 50% našich lístků.

O pár minut později už přijíždíme na Vršovice, kde v dobré náladě předáváme děti rodičům (jejich nálada zato pravděpodobně dramaticky klesne, až zjistí stav oblečení jejich dětí, které se během cesty radostně klouzaly po prašné stráni).

Vtip

Podzimní sraz – Kácov

14.–15. 10. 2023

Zápis z podzimního srazu měl napsat Api, ale na podzimním táboře oznámil, že na to zapomněl. Jelikož mi došla zubní pasta, dohodl jsem se s ním že mě bude do-
tovat tou svojí a já za něj napíšu ten zápis. Koneckonců, v Západním expresu z Plzně na to bude času dost. Jen je teda škoda, že jsem to nepsal ve vlaku z Kácova, kde jsem měl ještě ty věci v čerstvé paměti...

Sobota:

Sejít jsme se měli celou půlhodinu před odjezdem vlaku na Hlaváku. Takto brzký sraz vymyslela Vanda, která ovšem sama nepřišla, jelikož prý zaspala. Takže jsme měli dost času, koupili jsme lístky a vydali se do vlaku. Ten byl dost prázdný, takže se sezením nebyl problém.

Po necelých třech hodinách cesty přijíždíme konečně do Kácova, kde vystupujeme (Kamzíci pojedou o stanici dál). Po krátké zastávce u blízké jabloně a ořešá-

ku vyrážíme na cestu. Poměrně brzo přicházíme na místo srazu, zjišťujeme že Vanda přijede ještě později, jelikož přes koleje spadl strom, a začínáme s přípravami ohnišť a dřeva. Brzo přichází i Kamzíci a začíná oficiální soutěž ve vaření.

Po krátké době ale přichází slejvák, a tak se většina lidí nacpala do Kaštanova přístřešku na vaření. Střídavě prší až do noci, což má za následek dost ošizený 'slavnostňák'. Soutěž vyhráli Kaštan, Ku-
ba a Pepík s polívkou, smažáky a trdelníky. Většina odchází brzo spát, někteří prý ještě debatovali o elektrárnách, a to prý stylem JPP (*JPP je zkratka (nebo alespoň já to tak znám) pro „jedna paní povídala“, čili pro takový ty báčorky z desátý ruky... pozn. Vtip).*

Neděle:

Ráno už je hezky, zato docela zima (byť asi nejtepleji co si pamatuji, jinovatka skoro nebyla). Zjišťujeme, že půlka Stegosau-

Fotky: Vinyl

Už se to vaří!

Kaštanův přístřešek na vaření

rů ne vzala suroviny na porridge dle rozpisu. Naštěstí, druhá polovina se porridge zřekla, a tak ho bylo docela dost (a i bez eliga byl docela dobrý). Po zabalení a podobných věcech se formují úderné skupiny na cestu ke vlaku, přičemž každá půjde zřejmě jinou cestou. Já jsem šel se Stegosaur a Lišcaty okolo nádraží v Kácově. Cestou k moštárně, kde je sraz s ostatními, jsme ještě nafilmovali vlak zespoda. Poté už jsme se potkali s ostatními, někteří si nakoupili mošt, a to už přijížděl náš vlak. Průvodčí byl z nás docela hotovej, po chvíli už naším vagónem rychle procházel. Vzhledem k bordelu, který nechal kluci na zemi, se ani nedivím.

Na Hlaváku jsme vlak docela rádi opustili, udělali kolečko a rozešli se domů. Celkově byl sraz docela fajn, jen účast byla dost malá. Z oddílových fosilií se na nás přišli podívat Cihla a Alfons s dětmi (a taky Maďal se Stonožkou), takže na ten ošizený slavnostník asi budou i svědci...

Vtip

Přístřešek na vaření z druhé strany

Jedno ze soutěžních jídel

Podzimní tábor – Holostřevy

26.–29. 10. 2023

Čtvrtek:

Odjížděli jsme vlakem z Hlaváku až ve tři čtvrtě na deset. Byl dost narvanej, když jsem den předem kupoval lístky, bylo už volnejch jen pět místenek zdarma. Většina nás tedy cestou do Plzně stála na konci vlaku a pozorovala ubíhající koleje.

V Plzni nám o pár vteřin ujel přípoj (příčiny to mělo dvě: nejasný čas odjezdu a Tatouchovu příliš dobrou znalost zeměpisu. Jelikož jsme měli jet po trati na Cheb a na odjezdové tabuli byla cílová stanice Karlovy Vary, Tatouch předpokládal, že to nebude náš vlak, protože to je jiná trať. Vlak ale jede přes Cheb až do Karlových Varů). Měli jsme tedy dvě hodiny do odjezdu dalšího vlaku, takže jsme šli do nějakého parku. Tam jsme se naobědvali, přečetli úvod do Výstupu na Eiger a zahráli rozřazovací hru (dokonce jsme ji vymysleli i tématickou ke kníž-

ce). Pak jsme ještě hráli hru na přenášení zraněných, to už se ale blížil čas odjezdu příštího vlaku. Někoho napadlo, že půjdeme na zastávku Plzeň Jižní Předměstí, ať se alespoň trochu projdeme. Cesta to byla vážně hezká, a vlak jsme tentokrát v pohodě stihli. Krásným pohodlným RegioPanterem jedeme do Svojsína, kde vystupujeme. Je zataženo a možná bude i pršet (to kdyžtak není citace z Výstupu na Eiger, ale reportáž se Svojsína 26. 10. v cca 14:00).

Jdeme tradiční cestou do Holostřev, cestou hrajeme několik her (na doporučení Tatoucha využíváme očíslované stromy v lese k jedné z nich).

Na faře v Holostřevěch na nás již čekají Mrkev, Oliver a Marino, kteří jeli autem a nakupovali erár. Po zabydlení Oliver s prvním týmem vaří večeři a my ostatní rádci připravujeme mapu Eigeru a podobné věci. Večer se pak odehraje úvod a první část výstupu.

Fotky: Vinyl

Kdo se půjde otužovat?

Trochu to vypadá, jako že se učí semafor...

Pátek:

Probouzíme se do deštivého dne, přesto ale někdo (konkrétně já), vytáhne všechny (kromě rádců kteří jsou líní - mimochodem, všimněte si, jak je v té větě důležité psaní čárek), na rozcvičku. Po rozcvičce si dáváme k snídani záviný a mísu jablek, které jsme natěžili včera u trati v Holostřevch. Jelikož stále prší, dopoledne hrajeme nějaké hry na faře a po vesnici a obědváme v suchu fary. Po obědě se vykopeme na výlet po okolí. I tam se ale, navzdory předpovědi, rozprší, a tak tam žádné hry nehrajeme. V chalupě jsme k večeri uvařili Miláno, které si někteří totálně překořenili. Večer už pak opět probíhá posun týmů po stěnách Eigeru.

Sobota:

Ráno zase prší, ale tentokrát přestává už po snídani. Tím pádem vyrážíme už dopoledne na celodenní výlet. Hned na blízkém hřišti, dříve Chuchelském závodisti, tentokrát Druhém ledovém poli, hrajeme parašafetu. O kus dál v lese pak hrajeme Ma-

rinovu vylepšenou verzi schovky. U výrovského potoka si prohlížíme bobří hráze a na nedaleké pasece dáváme oběd a šiškovou válku. Po dalším posunu hrají týmy v lese Vlajky, přičemž Kaštan zase našel nějakou mezírku v pravidlech, kterou zneužil. I tak mu to ale nepomohlo, vyhrál Kubův tým. Poté se zase rozpršelo, takže jsme prošli skrz Borovany a v deštových pře-

Belén a Roman zdrhají

Bobří hráz

stávkách trhali šípky. Počasí se brzy ale zase umoudřilo, a tak jsme zahráli ještě jednu hru. Pak už nezbývalo než dojít do Holostřev, kde po večeri proběhla závěrečná část výstupu (vyhrál Kubův tým, druhé dva týmy skončily stejně). Poté jsme ještě hráli Palermo.

Vtip

Neděle:

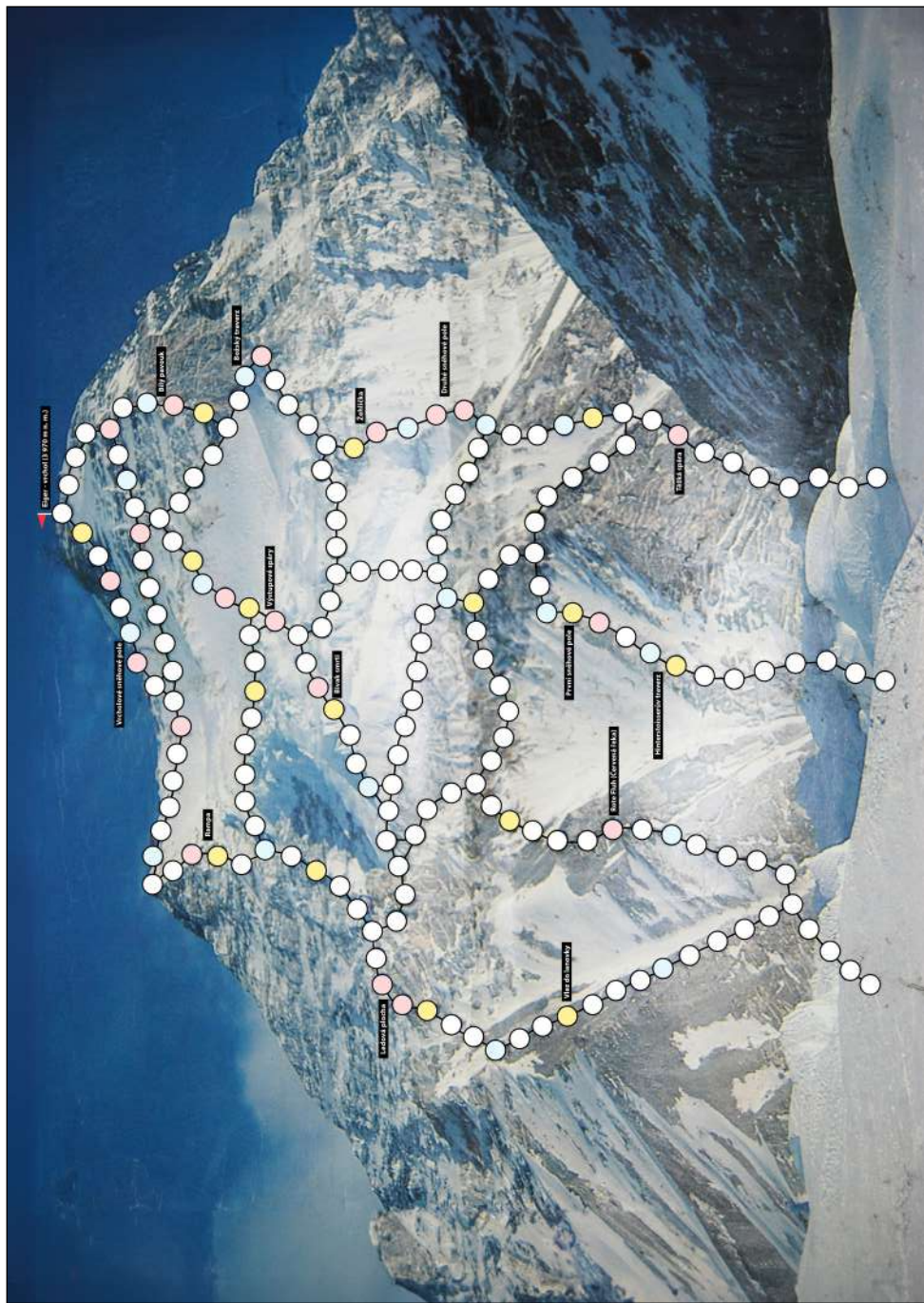
Ráno jsme byli vzbuzeni budíčkem od Stegosaurů, kteří si od půl sedmé velmi hlasitě povídali. Následovala rozcvička a snídaně, ke které byly záviny. Poté nám nezbývalo nic jiného, než si zabalit a uklidit chalupu. Stegosauri a Kamzíci si, po několika tradičních diskuzích o tom, či jsou které ponožky (k těm nejspínavějším se nikdo nehlásil), docela rychle zabalili a šli ven a my jsme uklidili. Poté jsme šli já, Vtip a Api s dětmi napřed a za dálnicí jsme si zahráli vlajky které vyhrál tým Vtipa (měl nejlepší tým) s 8 šátky. Můj tým byl druhý s 1 šátkem a Apiho tým byl poslední s 0 šátky. Mezitím nás došel zbytek, který zůstal v chalupě a dokončil úklid. S nimi jsme pokračovali dále a na další přestávce

si dali oběd, při kterém Vinyl házel Homerovi s lahví do kopřiv a Homer jí házel po něm. Cestou jsme se zastavili na balíkách sena a Kaštan v Nynkově od nějaké paní získal ořechy. Poté jsme dorazili do Svojšína na nádraží a vyrazili vlakem do Plzně, kde jsme přestoupili na vlak do Prahy.

Lukáš

Vanda dává do nosu Paviánovi

Mapa Eigeru

Ujetý vlak

Na hlaváku jsme se sešli,
někteří však s námi nešli.
Ulejváci jeli autem
a my jsme měli ťapat blátem.
Do Plzně jsme přijeli,
vlak si ujet nechali.
Do města jsme vyrazili,
do týmu se rozdělili.
Pak jsme šli na vlak na předměstí,
ten už nám neujel - našťestí.
Běhací hry jsme hráli,
nebylo to na sandály.

Kaštan

Roman

Lída

Výstup na Eiger

Jednoho rána otevřela se brána,
na faru jsme přijeli,
na stůl večeri prostřeli,
když jsme viděli cesty, byla to rána.

Každý tým svou cestu vybral,
tu nejdlejší cestu nikdo nebral.
Kaštan leze po Žehličce,
Homér leze pomaličce.

Api visí na větvi,
Vtip luští šifry,
vázat uzly k Vinylovi,
běhat běžte k Mrkvi.

To je konec této básně,
po zbytek dne se mějte krásně.

Kuba M.

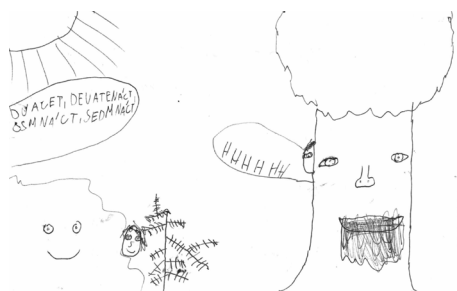
Belén

Róza

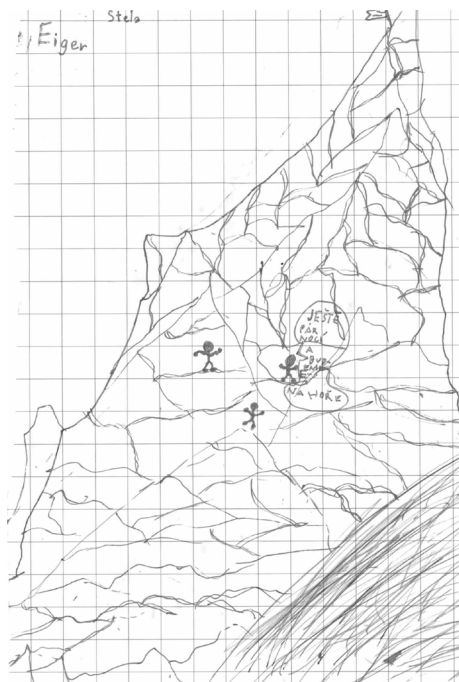
Róza

Matyáš

Matyáš

Stela

Družinová výprava – Liščata

11. 11. 2023

Celé to začalo jako klasická družinová výprava. Do programu jsme ji napsali asi 3 (!) měsíce předem, aby s tím všichni počítali. Bohužel, jak to tak bývá, všichni se na poslední chvíli nějak vycukali. Do toho byl Marino nemocný, takže jsem na to byl sám. Děti nakonec na nádraží přišly pouze 3 - Vendelín, Stela a Kája. A tak jsme se mohli vydat do vlaku směr Čerčany. Už na nástupišti se tuším Vendelínovi podařilo nějak pokazit informační tabuli s řazením a odjezdy vlaků. To už ale přijel ten náš, a my se tak mohli vydat do Petrova u Prahy. Cestou jsme ještě chvíli kvůli nějakému problému stáli na Kačerově, nakonec se ale vlak opět rozjel.

O půl hodiny později jsme tedy v Petrově mohli opustit krásný vyhřátý vlak a vystoupit do typického listopadového počasí - pořád přšelo a byla mlha. Trasu jsem vymyslel poměrně ambiciózní, a tak bylo potřeba postupně redukovat. Kopec Medník jsme si ale ujít nedali, i když to tentokrát bylo bez kandíku psiho zubu. V době

Obloha byla podzimně zatažená

oběda se před námi našťestí objevil krásný suchý krmelec. Po obědě jsme ještě hráli rychlou hru - hledání předmětů, které do přírody nepatří. Poté už ale bylo třeba se vydat na zpáteční vlak. Cesta po břehu Sázavy byla moc hezká a zajímavá. Vlak jsme stíhali s asi půlhodinovou rezervou, takže jsme si ještě zaházeli frisbee, protože by přece byla škoda sedět na krásně zrekonstruované moderní zastávce v suchu. Vlakem jsme pak v pořádku dojeli do Prahy.

Vtip

Fotky: Vtip

Tři malá Liščata

Pracovní akce – zahradnické práce Malčice

18. 11. 2023

Z Maďalovy iniciativy vzešel nápad, že bychom mohli v Malčicích zasázet nějaké stromy, trochu prořezat nějaké keře a udělat všelijaké podobné práce. Jelikož na sázení stromů je prý nejlepší podzim, akce byla naplánována až na druhou polovinu listopadu.

Ve hře bylo několik scénářů. Horác a Máša se prý rádi přidají, ale jen na sobotu. My jsme tam chtěli jet na celý víkend. Vzhledem k předpovědi - v sobotu mělo být hezky a v neděli sněžit, jsme se nakonec dohodli, že pojedeme všichni jen na sobotu a jenom jedním autem. Maďal zajel nakoupit stromy do nějaké lesní školky u Říčan (v sobotu bohužel nemá otevřeno, jinak bychom je mohli koupit cestou). Přivezl 3x javor klen a 2 jilmu.

V sobotu brzy ráno (v půl sedmý), jsme tak vyrazili do Chuchle, kde jsme nabrali

Horáce, Mášu, motorovou pilu, javor klen a lípu od nich ze zahrady. Poté už jsme jen s menší pauzou na benzínce, kde Horác načerpal benzín do té pily, dojeli asi ve čtvrt na deset do Malčic. Mělo sice být hezky, ale moc nebylo. Takže jsme rychle začali pracovat, jelikož do tmy jsme měli jen asi 7 hodin.

Práce byla spousta, ale zdaleka nejproduktivnější byl Horác s motorovkou. Stihl pokácet 2 suché olše u stožáru, jednu u kuchyně a zdemolovat vrbové keře + nějaké vrby u stožáru, které tam bránily růstu jasanu. Jinak jsme zasadili 3 javory doprostřed náměstíčka, takže za čtyřicet let tam bude krásný stín. Maďal prořezal všechny ostatní stromky na louce. Zasadili jsme i lípu a jilmu.

Celkově prošla louka velmi výraznou změnou, myslím, že na táboře bude dost lidí zírat. Se soumrakem jsme práce ukončili a vrátili se do Prahy

Vtip

Fotky: Vtip

Známé auto na známém místě - akorát v jinou roční dobu

Nové stromky na náměstíčku

Přírodovědné okénko

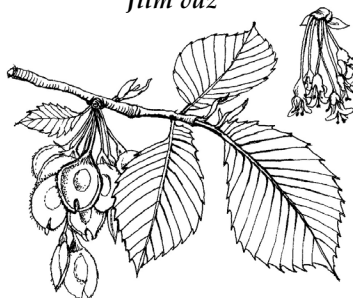
Javor klen

Lípa srdčitá

Jilm vaz

Guláš Mikuláš s Ginkgem

2. 12. 2023

Letošní hru na Guláš Mikuláš organizovalo Ginkgo. V sobotu jsme se tedy sešli na Albertově, Ginkgaři vysvětlili pravidla a hra začala. Bylo to vlastně docela jednoduchý - na mapě byly vyznačené 4 území a děti mezi nimi přenášely čokoládu, brambory a ovoce. Na každou tuto komoditu se ještě vztahovala speciální pravidla - něco bylo potřeba doručit rychle, něco zase konkrétnímu člověku atd. My (*jako čerti, pozn. red.*) jsme je chytali a kradli jim ty komodity.

Vzhledem k podmínkám - cca 15 centimetrů sněhu a stále přibýval další, bylo po-

třeba stále běhat. Všechny to ale, prý, dost bavilo.

V průběhu hry pak přijel Brouk a Petra, kteří nám přivezli kamínka a část guláše. Zbytek guláše pak přinesl Tatouch a Ginkgaři. Hra skončila před dvanáctou, a tak se všichni odebrali na plácek k hradbám, kde se na kamnech hřál guláš. K všeobecnému údivu ho dost dětí vůbec nechtělo jíst, a celou dobu se raději koulovaly a klouzaly se po svahu.

Když už byli všichni dost promočení, bylo akorát půl druhý - a tedy konec akce. My jsme pak ještě uklidili kamna, ale to už bylo opravdu všechno.

Vtip

Kdo měl kostým, dostal výhodu do hry

Komín podepřený... komínem

Foto: Petra

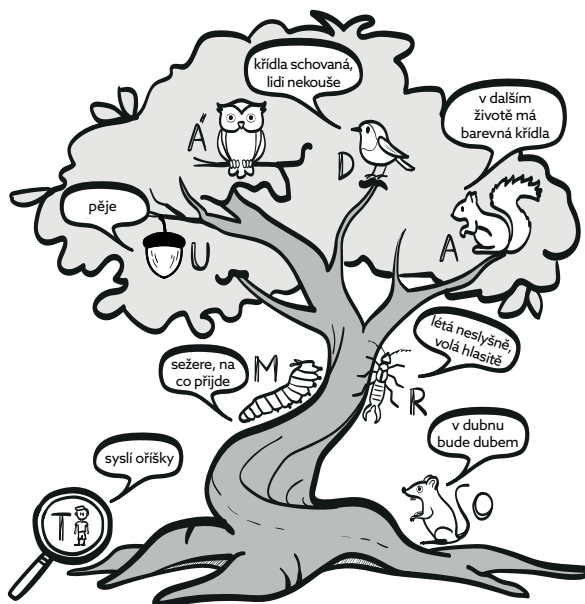
Api shazuje dotěrné Stegosauiry ze svahu (občas také sám sebe)

Šifra – Hobitův jídelníček

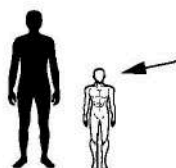
Řešením všech šifer je jednoslovné heslo – podstatné jméno (zdroj: www.cryptomania.cz)

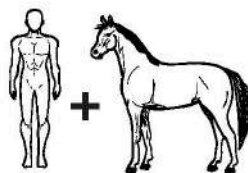
Šifra – Stromová

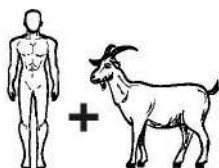
Šifra – Bájné bytosti

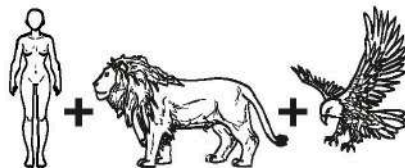
T _ _ _ .

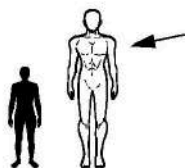
K _ _ .

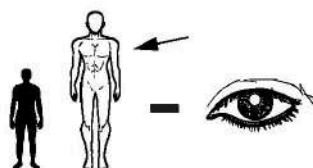
F _ _ .

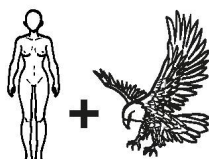
• F _ G _

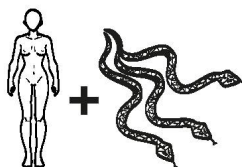
_ B .

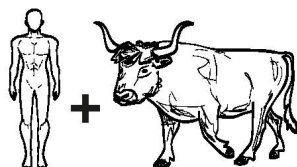
K _ _ .

• _ _ _ YJ _

M _ _ _ _

• _ _ _ _ US

Na táboře jsme si letos hráli na trpaslíky putující za pokladem. Jejich počínání bylo občas překaženo zlými skřety. ■ ■ ■ Podle dostupných informací zvládli Kamzíci na puťáku neuvěřitelné čtyři kilometry denně. ■ ■ ■

Od září se začala scházet nová družinka Vtipa a Marina. Po nekonečném hlasování byl hodem korunou vybrán název Liščata, z nichž později budou Lišky&Lišáci.

■ ■ ■ V září se přes malou účast uskutečnila voda. Sjeli jsme si Vltavu z Krumlova do Budějic.

■ ■ ■ Na Den České státnosti se Stegosauři a Liščata vydali na výpravu do okolí Měchenic.

■ ■ ■ Na Podzimním

srazu v Kácově kvůli špatnému počasí snad poprvé v historii nebyl pořádný slavnostňák.

■ ■ ■ V Holostřevěch jsme strávili podzimní prázdniny výstupem na Eiger. ■ ■ ■

11.11. byla Liščata na výpravě v Posázaví.

■ ■ ■ 18.11. jsme v Malčicích udělali spoustu zahradnických prací.

■ ■ ■ Na Guláš - Mikuláš nám letos pořádně nasněžilo.

Hra byla ale super, a tímto děkujeme Broukovi za odvoz kamínek.

